

MISLI

LETO XXII.

JANUAR, 1973

ŠTEVILKA 1

**“LJUBITE SE
MED SEBOJ,
KAKOR SEM
VAS JAZ LJUBIL”
(Jan 15. 12.)**

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI

P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA

- "Božično doživetje" kristjana — † Gregorij Rožman — stran 1
Kongres je pred nami — P. Bazilij — stran 2
Presenečenje in pol — P. Bernard — stran 4
Nekaj misijonskih drobtinic — Sestra Ivanka Pokovec FMM — stran 6
Kristina bo prišla . . . (črtica) — J.H.R. — stran 8
Ti naše vse (slavospev Evharištiji) — stran 9
Slovenska prisotnost na kongresu — stran 10
Kongresni molitvi — stran 10
Pridi, Sveti Duh — Anica Srnc — stran 11
P. Bazilij tipka — stran 12
Izpod Triglava — stran 15
Apostolska dela — razlaga p. Bernard — stran 16
Uporaba DDT — prepovedana — Po Am. D. — stran 18
Aprilska v decembru — Urednik — stran 19
Šimnov Lipe (povest, nadaljevanje) — Krista Hafnerjeva — stran 20
Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 23
Kitajsko čudo — stran 25
Naše nabirke — stran 25
Z vseh vetrov — stran 26
Kotiček naših malih — stran 28
Križem avstralske Slovenije — stran 29

Zaradi škofovih obiskov naših naselbin, vseh priprav na kongres ter kongresnih dni samih je nemogoče misliti na izid februarske številke MISLI. Februarska in marčna številka bosta izšli skupno v marcu, ko bo kongres za nami. V njej bomo bravcem mogli postreči s poročili in številnimi slikami naših dogajanj.

Urednik.

MOHORJEVE KNJIGE 1973

so po božiču že dospеле. Zagotovite si jih. Cena bo ista kot lansko leto: \$4.00 za štiri knjige bogate vsebine:

KOLEDAR za leto 1973 z mnogimi zanimivimi članki.

RAZDRTO GNEZDO. Večernična povest izseljenškega pisatelja Karla Mauserja.

PEKLENSKI BOTER in druge slovenske pravljice. Zbral in spisal Alojzij Bolhar.

NAŠE ŽIVLJENJE. Priročnik za pouk in vzgojne napotke staršem, vzgojiteljem in mladini sta napisala Dr. Eman Pertl in Prof. Miša Krašovic-Pertlova.

oOo

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) **SHEPHERD OF THE WILDERNESS.** Življenjepiso povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

LIBRARY
1973

87 1600/1100

Božič 1957:

"Transseamus magne Bethlehem ot udearum"
 (Lk 2, 15)

Pastirji so pohiteli do Betlehema, našli Marijo, Jožefa in Dete, v jasli položeno.

Betlehem = Hiša kruha je rojstni kraj Onega, ki je o sebi dejal: „jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes“ (Jn 6, 51).

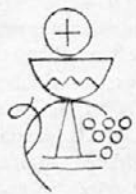
Mnogo je dandanes Betlehemov na zemlji, kjer lačne duše napadejo kruh iz nebes.

Ksako jutro nas angel varuh, katlor Betlehemski angel pastirje, povabi: „Pojdimo v Betlehem in poglejmo“ ter nas spremlja k oltarju, da doživimo rojstvo Gospodovo in se nasitimo kruha, ki je prišel iz nebes za življenje sveta.

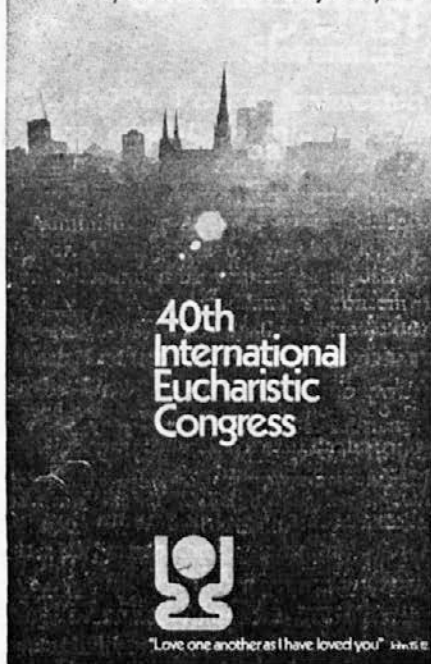
Vam in sebi želim, da bi nam bila vsaka meta daritev novo božično doživetje vsa leto!

Pozdrav in blagoslov!

+Gregorij Rogman
 ljubljanski škof

Te besede nam je napisal za svoj predzadnji božič škof dveh veličastnih kongresov v Ljubljani: narodnega euharističnega kongresa v letu 1935 in pa kongresa Kristusa Kralja v letu 1939. Božične misli sicer, a v želji, da bi nam bila "božično doživetje" prav VSAKA mašna daritev. Primeren uvod v naš letošnji kongres, ki naj iz nas napravi praktične katoličane ter nas poveže med seboj in z Bogom preko božjega Kruha.

Kongres je pred nami

P. BAZILIJ

vero v Najsvetejši Zakrament ter daritev Cerkev, obenem pa nudijo vernikom vseh narodnosti priliko za sestaneke ter bratski razgovor o vlogi kristjana v današnjem svetu. Zato zunanje slovesnosti kot javna izpoved vere in pa študijska zborovanja: eno kot drugo sestavlja kongresne dni.

Melbourne je šel skozi enoletno pripravo duhovne obnove. Posebne pobožnosti po župnijah, maše po domovih združene z razgovori o Evharistiji in vsakdanjem življenju po veri, so bile na dnevnem redu. Zaključek te enoletne duhovne obnove bo po vseh melbournskih cerkvah v kongresnem tednu: na začetno nedeljo in v sredo zvečer. Verniki posameznih fara se bodo z gosti kongresa zbrali okrog oltarjev ter s tem izjavili pripravljenost sprejeti kongresno geslo: "Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil . . ." Slovenski priseljenci se bomo na oba večera zbrali v našem verskem središču v Kew okrog slovenskega škofa Leniča, ki bo za nas opravil sveto daritev in nam pridigal.

Središče kongresnih javnih skupnih slovesnosti bo **Melbourne Cricket Ground**. To je največji stadion v Avstraliji in eden petih največjih na svetu sploh. Saj more sprejeti za športne prireditve kar 125.000 gledalcev. To število bo lahko občutno višje za našo versko manifestacijo: udeleženci ne bodo napolnili samo prostora za gledalce, ampak tudi areno samo. Oltar bo seveda zavzel svoje častno mesto v sredi, ves ostali prostor arene pa bo na razpolago množici.

Stadion je tudi na dobrem mestu, saj je komaj deset minut hoda od središča mesta ter komaj dve minuti oddaljen od javnih prometnih žil v vse dele velikega Melbournea. Poleg tega ima v neposredni bližini obsežen prostor za nič manj kot 15.000 avtomobilov.

Zaradi vseh teh prednosti je bilo čisto naravno, da je odbor mednarodnega kongresa izbral Melbourne Cricket Ground za glavne zunanje slovesnosti, zlasti za **STATIO ORBIS** — veličastni zaključek kongresnih dni na nedeljo 25. februarja ob šestih zvečer. Isti stadion bomo imeli na razpolago tudi za skupno mašo avstralskih priseljencev vseh narodnosti (v torek 20. februarja ob osmih zvečer). Dalje bo služil za ekumensko bogoslužje (v četrtek 22. februarja ob osmih zvečer), za kongresno mašo šolske mladine (petek 23. februarja ob pol dvanajstih dopoldne) ter za kongresno mašo vzhodnega obreda (sobota 24. februarja ob osmih zvečer).

Slovenski priseljenci se bomo kot skupina udeležili zaključnega bogoslužja (Statio Orbis) in pri darovanju prinesli svoj dar k oltarju. Zlasti pa bomo kot narod vključeni v bogoslužje avstralskih priseljencev v torek

MELBOURNE bo v tem letu za en teden središče vsega katoliškega sveta. Lahko bi celo rekli, da bodo oči človeštva obrnjene v naše mesto, ki je povabilo vse narode k sodelovanju na **40. MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES**. Vršil se bo v Melbournu od 18. do 25. februarja. Številni družini 750.000 vernikov velikega Melbournea se bodo za teden kongresa pridružili tisoči in tisoči iz vseh delov sveta: vseh ras, vseh jezikov, vseh barv kože. Celo mnogi nekatoličani, člani različnih veroizpovedi, ki jih je duh ekumenizma združil z nami v ideji bratstva, bodo v kongresnih dneh med nami. Mesto bo zavalovilo kot je le malokdaj — morda v dneh olimpijade v letu 1956 — ter nazorno pokazalo Nanj, ki se mu moderni svet odtuja. Teden bo minil v globokih razmišljanjih številnih zborovanj ter v zunanjih bogoslužnih slovesnostih v čast evharističnemu Kralju.

Da so imeli ti mednarodni kongresi kaj skromen začetek, sem omenil že v eni lanskih številčk MISLI. Idejo je sprožila Marija Tamisier, preprosta a dinamična francoska žena. Ni bilo brez težav in nasprotovanj, da je končno prišlo do prvega kongresa v letu 1881. Priredili so ga v Lille (Severna Francija) — udeležila sta se ga dva škofa in okrog 500 vernikov. Zanj trije kongresi pa so privabili že milijone vernikov iz vseh koncev sveta. Priredili so jih v Muenchenu (Nemčija) leta 1960, v Bombayu (Indija) leta 1964 in v Bogoti (Bolivija) leta 1968. Zdaj bo tem velemostom sledil Melbourne z letnico 1973.

Glavni namen kongresov je dvojni: katoličanom vsega sveta dajejo kongresi priliko izraziti in poglobiti

kongresnega tedna zvečer: Pri tej slovesnosti bomo na stadionu kot narodna skupina priseljencev s svojimi cerkvenimi zastavami in narodnimi nošami. Naši pevcji bodo za to priliko sodelovali pri kongresnem pevskem zboru, pri prošnjah ljudstva bo tudi prošnja v slovenskem jeziku in pri darovanju bomo prinesli svoj dar pred oltar. Verjetno bo naš gost škof dr. Lenič somaševalec in bomo imeli v njem svojega narodnega zastopnika prav pri mašni daritvi.

Letošnji kongres je bil posebej zgrajen kot "ljudski kongres". Preveliki in nepotrebni stroški za zunanje slovesnosti so bili z resnim študijem pripravljalnega odbora zmanjšani na minimum — in pa: k sodelovanju na kongresu so bili povabljeni tudi člani drugih cerkva ter ljudje dobre volje. Središčna pobožnost gre Kristus, pričujočem v Najsvetejšem Zakramentu, kar bo prišlo do izraza pri slehernem bogoslužju, tako na skupnem kongresnem prostoru kot v vseh cerkvah mesta. Vzporedno s tem pa bo kongresna tema zborovanj: o socialni pravičnosti in o skrbi za revne in potrebne. Za našo deželo naj bi kongresni študij pokazal in osvetlil dolžnost Cerkve do aborigenov. Liturgični veščaki so sestavili za kongres tudi posebno aborigensko bogoslužje, ki bo med mašne molitve vključilo tudi tradicionalni ples ter pesem aborigenskih plemen-

Prav zato, ker bo ta kongres "ljudski kongres" in obenem v deželi, ki vsebuje toliko raznoličnost v narodnostih, so v sporedu kongresa tudi že zgoraj poudarjene slovesnosti za priseljence. Enako bo vsaka narodnost pričela tudi kongresni teden z lastnim bogoslužjem po raznih cerkvah — vodil ga bo cerkveni dostojanstvenik — gost dotične narodnosti in v domačem jeziku. Mi bomo imeli otvoritev kongresa pri deseti maši v Kew, na nedeljo 18. februarja. Slovesno mašo s pridigo bo imel seveda naš gost škof dr. Lenič.

Seminarji se bodo torej bavili s problemom aborigenov, poleg tega pa tudi s študijem socialne pomoči revnim. Dosedanje delo cerkva na tem polju pa bo prikazano s posebno ekumensko razstavo o revščini v Avstraliji in njeni odpomoči.

Posebna skrb bo posvečena tudi bolnikom, pohabljenem in ostarelim. Nad 10.000 se jih bo zbralo k posebni kongresni maši na prostem. Organizatorji imajo že polne roke dela z mobiliziranjem ambulanc, bolniških vozičkov, privatnih avtomobilov ter bolniškega osebja, ki bo pomagalo tem bednim ljudem pri udeležbi kongresa. Maša bolnikov bo na velesejmskem prostoru — **Melbourne Showgrounds** (petek, 23. februarja, ob sedmih zvečer).

Poleg bogoslužnih slovesnosti in študijskih konferenc bo **Kongresni umetnostni festival** priredil muzikalne, dramske in umetnostne predstave. Vse to bo brez dvoma doprineslo svoje k avstralskemu verskemu in kulturnemu življenju. Narodna galerija Viktorije bo umetnostno središče tudi za kongresne dni, s posebnim poudarom na vero v umetnosti. Med originalnimi deli v glasbi, ki bodo izvajani za čas kongresa, naj bi posebej omenil "This is the Vine", kantato za orkester

in zbor, katere avtor je avstralski skladatelj Colin Brumby. Krstno predstavo bo kantata doživela v Melbourne Town Hall na večer 24. februarja. Izvajala jo bosta Melbournski simfonični orkester ter Kraljevi filharmonični pevski zbor.

Poleg filmov in koncertov bo več odskih predstav ter nastopov baletnih skupin. V anglikanski stolnici sv. Pavla bo na primer moderna baletna skupina izvajala "Thou Shalt Not . . ." V Dallas Brooks Hall pa bodo za kongres petkrat izvajali dramo "The Omega Point", katere avtor je pisatelj in psiholog Ronald Conway. Slovenci bomo sodelovali na mednarodnem koncertu, ki ga bo v Melbourne Town Hall priredila Vincencijeva konferenca na predkongresno soboto, 17. februarja zvečer. Za naš uvod v misijonski in kongresni teden pa bomo v Baragovi dvorani v Kew priredili na soboto 10. februarja misterij SLEHERNIK, ki bo za nas vse versko doživetje zase.

Kongresa se bo udeležilo mnogo visokih gostov iz vseh delov sveta. Dolga je že vrsta imen cerkvenih dostojanstvenikov, ki so najavili obisk, in še se prigljujejo novi. Mnoge svetovnoznane osebnosti bodo govorile na zborovanjih: kardinal Willebrands, ki predseduje vatikanskemu tajništvu za edinost med kristjani, Dr. Lukas Vischer, priznana osebnost pri WCC (World Council of Churches), nemški "teolog upanja" profesor Moltmann in drugi, ne na zadnjem mestu svetovnoznani angel ljubezni najrevnejših in najbolj zapuščenih po kalkutskih ulicah — Mati Tereza . . .

Do zadnjega smo upali, da se bo našega kongresa udeležil tudi papež sam, kakor se je udeležil obeh zadnjih kongresov, v Bombayu in Bogoti. Žal je prav za novo leto kardinal državni tajnik preko apostolske delegacije v Sydneyu sporočil, da papež nikakor ne more priti za kongresne dni v Melbourne. Vzrok je več in gotovo so tehtni, da se je kljub upanju do zadnjega in po resnem premisleku le moral odločiti, da od kongresa izostane. Vse mesece se je sveti oče živo zanimal za potek priprav, sam jih je odobril, prvi je glasno zmolil kongresno molitev . . . Koga bo imenoval za svojega kongresnega delegata, do danes še ni bilo objavljeno.

Papeževa odsotnost za slehernega, ki se resnično zaveda važnosti, namena in pomena mednarodnega evharističnega kongresa, ne sme biti razočaranje. Vemo, da ima tisoč važnih obveznosti, da je že v letih in tudi ne pri najboljšem zdravju. Vemo tudi, da bo sveti oče ves potek kongresa budno spremljal in bo v duhu z nami. Kdor je nameraval priti na kongres samo zato, da bi videl Pavla VI., bi že s tem izgubil izpred oči pravi namen svojega februarskega romanja v Melbourne. Seveda je bila želja nas vseh, da bi svetega očeta za to izredno priliko pozdravili med seboj. A vendar ta želja — naj bi že bila izpolnjena ali neizpolnjena — ne sme zamegliti glavnih namenov, zaradi katerih se bomo zbrali okrog Evharističnega Kralja ter mu dali v imenu vsega božjega ljudstva dolžno čast in spoštovanje.

Presenečenje in pol

P. BERNARD OFM

V ZADNJI JULIJSKI številki MISLI je bilo na strani 182 v mojem spisu brati tako-le:

"Na Dobrovo, v rojstno faro, sem zahajal med fante ob nedeljah in tudi ob večerih med tednom. Poleg telovadbe sem vodil vaje za igre na odru."

Gornjim vrsticam so imele slediti naslednje:

"Te vaje smo imeli v vasi Podsmreka v Grogkovi domačiji, kjer so se pisali Marinko. Sin Jože je bil moje starosti in bila sva prijatelja že iz dobrovskih šolskih let. Kot študenta sva si izmenjavala in ocenjevala drug drugega verze. Iz te hiše je bil tudi znani Josip Marinko, sošolec škofa Jegliča, duhovnik, profesor na gimnaziji v Novem mestu, znal je sukati tudi pero."

Potlej sem si dejal, da je vse to odveč. Kdo od bravcev MISLI bi to z zanimanjem na znanje vzel? Niti jaz sam že leta in desetletja nimam pojma, kaj je nastalo iz tistega prijatelja Grogkovega Jožeta, le čemu bi komu pravil o njem? In sem vse o njem in njegovem domu izpustil.

Komaj je julijski članek izšel v MISLIH, sem dobil v roke celjsko NOVO MLADIKO za mesec maj 1972. Takoj na prvih straneh ima Rafko Vodeb reportažo pod naslovom: **Pesnik, po poklicu kmet — JOŽE MARINKO**. In je zraven Jožetova slika, kakršen je mož danes.

Malo da mi niso izstopile oči. Mora biti že celih šestdeset let, kar so se pretrgali stiki med nama, le redko sem še pomislil nanj, zdaj pa naenkrat berem, kako piše Rafko Vodeb:

"Vest o kmetu osemdesetletniku, ki je v samozaložbi izdal zbirko pesmi, me je dvignila . . . Loče so prijazen kraj na pol pota med Konjicami in Poljčanami. Dva streljaja od vasi pod Boč . . . je Marinkova domačija".

Ha! Pomota, sem si mislil. To bo drug Marinko, moj pač ne spada v Loče! Pa vendar! Berem naprej, Jože sam odgovarja Vodebu:

"Dom v Podsmreki pri Ljubljani, letnik 1893. Kmetijska in zadružna šola, delo na domačem gruntu, pet let vojne . . . očetova smrt . . . poroka . . . Prodala sva posestvo in kupila drugo v Ločah pod Bočem."

Je že pravi, seveda je, čeprav mi je domala vse novo, kar je po njegovem pripovedovanju napisal Rafko Vodeb. Toda berimo dalje! Vodeb ga vpraša:

"Kdaj ste začeli s pisanjem?"

"Ko sem bil še mlad poba. Pošiljal sem v razne liste. Potem na kmetiji ni bilo časa za literaturo. Pisal pa sem gospodarske članke."

Tu zdaj za nekaj časa zaprimo Novo Mladiko in pokukajmo v moje spomine na Jožeta. Prav semkaj vmes spadajo. Povedati znajo, kako je Jože tistikrat dal meni razumeti, da ni več "časa za literaturo" . . .

"Grogkov Jože" danes

Neko nedeljsko popoldne sem ga obiskal na domu, kdaj je bilo, si ne upam reči. Sam je bil v hiši. Sedel je za mizo in prelistaval neke kmetijske prospekte z risbami raznih naprav. Pričakoval sem, da bo brž vse odrinil in se obrnil k meni za pogovor. Upal sem na nekaj novih pesmi, odkar se nisva videla. Motil sem se. Dejal mi je:

"Oprosti, tu imam neko zelo važno zadevo, mora biti čimprej rešena. Le malo posesti, morda bom kmalu zaključil."

Samo toliko sem pogledal v njegove prospekte, da sem videl fotografijo — morda le risbo — modernega svinjaka. Pravecata podoba palače s celo vrsto stolpičev, menda zračnikov, vse naokoli po strehi. Vprašal bi bil kaj, pa je Jože tako globoko zamišljen nekaj zapisoval na kos papirja, da sem rajši molčal. Mirno sem obsedel, začutil pesniški navdih, potegnil papir iz žepa, prijel za svinčnik in — brž je bila pred menoj pesem:

Prijateljček Joško,
zakaj pa tak možko
držiš se nocoj?
Le brž se otajaj,
le brž se omajaj —
govori z menoj!

Vem — prasci pod potjo
v svinjaku te mot'jo —
prav kmečke skrbi!
Pa meni, verjemi,
to k srcu si vzemi:
tam pesništva ni!

Nič s prasci ne kruli,
za verze se puli
mož v tekmi z menoj!
Svinjaka lepota,
prašičev, svinj gmota —
za pesnika — gnoj!

Trdno sem bil prepričan, da tako imenitnih verzov še ni videl papir na tem svetu. Komaj sem čakal, da jih pomolim Jožetu v oceno. Doživel sem bridko razočaranje. Prišel je Jožetov oče Jakob, meni samo pomahal v pozdrav, prisedel k sinu in se z njim poglobil v neke načrte. Ne vem, če je prav ta dan dozorel tisti sklep — vem pa, da je prilično kmalu potem zrasel "pod potjo" oni slavni moderni svinjak, ki so ga hodili občudovati od blizu in daleč.

Tako sem z vso jasnostjo spoznal tisto nedeljsko popoldne, da Jože nima več "časa za literaturo". Svoje tri kitice sem vtaknil v žep, pozdravil in šel. Morda bo le še kdaj prilika, da svojo novo umetnijo Jožetu pokažem. Motil sem se. Taka prilika se ni več ponudila. Jože ni teh kitic nikoli videl. In če bi jih bil — komaj verjamem, da bi bil zavoljo njih začel iskati "čas za literaturo".

Kdaj in koliko pozneje je tak čas vendarle prišel, tudi Vodebov spis v Novi Mladiki ne pove. Pa je moralo biti kar precej takega časa, zakaj pesmi za dve knjigi ne zrastejo mimogrede. V odgovorih na Vodebova vprašanja pove Jože o sebi še to in ono.

"V pesmih je vse moje življenje. Vse, kar sem spoznal in trpel. Pesmi so dokumentarne, zato razmeroma

dolge. Veliko tega, kar sem vam pripovedoval, bo šele v drugi knjigi pesmi, če bo sploh izšla."

"In sedaj?"

"Rad bi oddal te pesmi komu v prodajo, da bi mogel izdati še drugi del. Treba bo še marsikaj pregledati . . ."

"Vaše pesmi so ostre, včasih neizprosno polemične. Se ne bojite, da bi kje zbudile hudo kri?"

"Nisem pisal iz hudobije. Le svoje življenje sem opisal . . ."

In za zaključek kitica iz izdane pesniške zbirke:

... Mene res prav malo briga,
kaj o meni misli kdo —
mu v odgovor je ta knjiga,
pesmi v njej vse povedo.

*

Tako! Po čudnih potih se mi je razodelo, da je moj nekdanji "prijateljček Joško" do poznih let ohranil in vežbal svoj pesniški talent, čeprav je ostal vse življenje zaveden kmet. O sebi pa sodim, da sem tisto nedeljsko popoldne v Marinkovi hiši v Podsmreki dosegel in presegel svoj pesniški vrhunec . . .

Doma je zdaj zima s svojo snežno odejo . . .

NEKAJ MISIJONSKIH DROBTINIC

Sestra Ivanka POKOVEC FMM, slovenska misijonarka v Maleziji, se nam je že drugič oglasila v MISLIH. Prihodnje tedne bo med nami na zasluženem dopustu ter jo bo marsikdo bravcev tudi osebno spoznal in slišal. — Urednik.

BOŽIČ je že za nami, toda božično razpoloženje še traja. Vsak ga je doživljal po svoje: eni v veri in spominu na Odrašenika, drugi zgolj zunanje, brez resnične globine praznika. Človek bi moral biti gluhi in slepi, da bi ne opazil vse zunanosti: po vseh izložbah polno božičnih drevesc in vabljivih daril. Kar škoda, da je božič postal tako popularen. Pri vsem tem hrupu in reklamah se nehote porodi vprašanje, ali sploh še kdo misli na pomen praznika — rojstvo Gospodovo?...

Pa kakor se v obilici običajnega peska najde zlato, tako tudi vsa ta zunanja reklama morda le delno pripomore k razširjanju veselega oznanila. Vsaj v misijonskih deželah je zunanje praznovanje že mnogim vzbudilo radovednost in željo zvedeti kaj več, kje tiči vzrok praznovanja. Privabile so jih božične pesmi, ki jih pojo razne verske skupine pri uličnih koncertih, končno se udeležijo skupne molitve in mnogi — četudi še pogani ali muslimani — ne zamude polnočnice.

Pred spovednicami so dolge procesije vernikov. Lani se je med vernike v neki naši misijonski cerkvi pomešal tudi hindu. Ko je prišel na vrsto za spoved, je rekel misijonarju: "Prišel sem samo pogledat, kaj vi delate v tem zaboju in čemu ljudje prihajajo semkaj..." Med obhajanci se k oltarju zmuzne včasih tudi kak drugoverec, posebno dekleta, ki sledijo katoliški prijateljici. Pa so potem tako srečne in prav nič ne obžalujejo "greha". Gotovo jim ga tudi Gospod ne šteje v zlo...

Na sosednjem misijonu so pripravili vpriporitev božičnih skrivnosti. Deklica, ki je bila izbrana za Marijo, je kmalu potem s solzami v očeh odpovedala vlogo: oče ji ne pusti k vajam in tudi k polnočnici ne bo smela priti. Starši so bili namreč strogi budisti. Sam župnik je stopil na njen dom, da bi jih pregovoril, ker je deklica tako želela nastopiti kot Marija. Pa ni uspel. Mati je še nekako privolila, oče pa se ni omečil. Na srečo je na sveti večer odšel k svoji drugi ženi, dekle pa se je med njegovo odsotnostjo izmuznila iz hiše in prišla k polnočnici. V tej fari jaz poučujem petje. Letos je bila ta vpriporitev živih jaslic res nekaj lepega in novega za začetek polnočnice. Celo za televizijo so posneli celotno prireditev.

Kdo bi si mislil: dasi v nekrščanski deželi, pa so na TV pripravili letos celo božični spored. Različne verske skupine so povabili, med njimi pevski zbor iz cerkve sv. Antona, kjer vodi petje moja redovna sestra. Ker so hoteli imeti pred kamero več misijonark, je sestra povabila tudi mene in še nekaj drugih. Med pevci sta bila dva fanta z malo predolgimi lasmi. Direktor sporeda ju je odpeljal in mi smo bili vsi v

skrbni, če so ju odslovili ali pa jima bodo morda odstrigli lase. Pa sta se kmalu prismejala nazaj med nas: lase so jima s sponkami pripeli tako, da so izgledale krajše. Domov grede smo imeli dosti smeha. "Prihodnjič bomo pa vzeli s seboj žensko obleko: za vsak slučaj predolgih las..." sta se šalila pevca. Zanimivo je tudi to, da je bil solist božičnih pesmi — mlad Malajec-musliman.

Nedavno je bil v našem domu sestanek gibanja, ki se imenuje "Vesela Avantgarda". To je francosko krščansko gibanje, presajeno tudi k nam. Med odmorom so me obkrožila dekleta in mi stavila vprašanje: "Zakaj pa je tako malo sester?" Odgovorila sem jim: "Kje pa ste ve? Zakaj pa ve ne postanete sestre, da bi nas bilo več?" Dobila sem odgovor, ki me je začudil: "Saj me nismo katoličanke..." In vendar so tako navdušene ter predane delu med otroki — kot bi morali biti kristjani, prežeti božjega nauka. Pa ti se pogosto bojijo obveznosti... Pozneje sem zvedela, da je v tem gibanju okrog 3000 osnovnošolcev, med katerimi je le 300 katoličanov...

Počasi in vztrajno božja beseda prodira v pripravljena srca. Tako so bili na praznik Brezmadežne v naši kapeli krščeni trije otroci in mlada žena. Njo in osemletnega fantka sem jaz pripravila na krst ter prvo obhajilo.

Na našem misijonu je star, a še čvrst mož, ki hodi vsak dan k maši. Z ženo sta se dala krstiti predlanskim, ob priliki zlate poroke. Njuni otroci so se dali krstiti že prej, zdaj se pa že vnuki in vnukinje ženijo in moziijo. Kakor nalaže si vsi izbirajo nekrstjane. Omenjena mlada žena — novokrščanka je ena izmed njih, zdaj pa že pripravljam za isti korak zaročenko drugega vnuka. Počasi bo spravil starček s svojim zgledom vso družino v naročje Cerkve.

V neki šoli je bila sestra-učiteljica zadržana med veroučno uro. Tako je druga učiteljica — budistinja — prevzela njeno uro in učila otroke katekizma. Po uri jo je sestra vprašala, kaj jih je vendar učila. "O Presveti Trojici, kot je bilo v učni knjigi..." se je glasil odgovor.

K nam pridejo otroci vsak četrtek k verouku. V oktobru smo imeli prvo sveto obhajilo za vse kandidate. Le devetletna Klavdija je morala počakati, ker sta morala oče in mati prav na dan obhajila nujno zdoma. Mati katoličanka je hotela odložitev, ker je upala, da bi slovesnost obreda prvega obhajila vplivala na nekatoliškega očeta. Tako so prestavili datum na osmi december, a tudi takrat je prišlo nekaj nepričakovanega vmes in prvo obhajilo je bilo za

Klavdijo zopet odloženo. Zato pa je mlajša sestra tako le tuhtala sama zase: Če bodo tudi moje prvo obhajilo tako odlašali, je bolje, da kar sama opravi . . . V nedeljo se je deklica brezbržno in neopazno pomešala med obhajance in duhovnik jo je nevede obhajal. Ko se je vrnila v klop, je pa s sladkim nasmehom rekla zaprepaščeni mami: "Prejela sem prvo sveto obhajilo — da ne boste odlašali z njim kot pri Klavdiji . . ."

Med dolgimi počitnicami je bil naš dom skoro ves čas zaseden z mladino, ki je imela seminarje, biblični študij, skupne molitve itd. . . Med njimi je bila tudi skupina siro-pravoslavnih fantov in deklet iz vse Malezije. Toliko se jih je prijavilo, da nismo mogli vseh sprejeti: obdržali smo petdeset fantov, dekleta pa smo "napodili" v sosednji samostan. Za govore so se zbrali v naši kapeli, pa so bili stisnjeni kot sardine v konzervi. Naš dom imajo vsi zelo radi, ker je na lepem kraju pod hribom. In pravo krščansko vzdušje jih privlačuje.

V Vzhodni Maleziji, v državi Sabah, se je znova pojavila napetost med Cerkvijo in državo. Emigracijski urad je trem misijonarjem odbil prošnjo za podaljšanje "delavskega dovoljenja". Verniki pa so jih prosili, naj kljub temu ostanejo med njimi. Ob treh ponoči je prišla ponje policija in jih vrgla v ječo, nekaj dni kasneje pa so bili izgnani. Še osem drugih misijonarjev čaka na isti žalostni izid . . . Zato je bilo nekaj hrupa v parlamentu, državni predstavnik pa se je zagovarjal v časopisju, "da so vse župnije preskrbljene z duhovniki in da bodo po vseh cerkvah praznovali

božič kar moč slovesno . . ." A vse to je zvita prevara, pesek v oči. Katoličani, ki prihajajo od tam, pripovedujejo, da je v deželi resnično preganjanje, ne toliko policijsko kot pa moralno. Kdor hoče dobiti službo, zemljo ali kakršno koli državno pomoč, mora postati musliman . . . Katoličanov je v tej državi 13%. Povsod imamo zanje posebne molitve, da bi vztrajali in ostali zvesti Cerkvi.

Naj za konec pripišem se tole zanimivost: V časopisu smo brali ta božič posebno obvestilo, da bodo hinduisti praznovali božič v svojem templju. Čudno se je slišalo, a bilo je črno na belem. Nekateri katoličani so se zgražali češ, kaj pa se hinduisti mešate v naše praznike?! Tudi mnogi hinduisti so se spraševali: Kaj pa imamo vendar skupnega s katoličani? Enim in drugim je "božji mož" odgovorjal: Jezus Kristus je prišel na svet za vse ljudi in Njegov nauk je še danes veljaven za vse . . . — V hinduističnem templju so torej peli božične pesmi od desetih zvečer do ponoči, to božično slavje pa sklenili z molitvijo. To je bilo menda prvič, da so hinduisti "uradno" i na zunanost slavili naš krščanski božič. Pa se spoznaj, če se moreš! Je to res iz srca, klic milosti — ali pa morda imajo kaj drugega za bregom? No, Bog že ve kako in kaj!

Tako sem bralcem MISLI nanizala nekaj drobtin iz našega misijonskega življenja v pretežno muslimanski deželi Maleziji. Naj bo za danes dovolj. Naj Vas Gospod osreči z mnogimi milostmi v novem letu, obenem pa stotero povrne vse, kar storite za nas misijonarje na terenu.

Naše goste pozdravljata
tudi ta dva "prava Avstralca". . .

Kristina bo prišla . . .

KAKO SI VESEL, če so otroci zdravi in so končno odrasli! Ob rojstvu vsadimo drevo. In preden se dobro zavemo, drevo že rodi. Seveda, najprej je le malo češenj, za dobro pest komaj. Pozneje pa jih je že za vso družino dovolj in če pride kdo na obisk, jih že celo košarico lahko vzame s sabo. Pa — mar nismo šele včeraj zasadili drevesa? In danes že vkuhavamo njegove češnje, celo vrsto steklenk, polno omaro . . . Kako hitro gre življenje svojo pot!

*

Prav te dni je prišlo pismo v hišo:

"Preljubi starši! V četrtek prideva k vam. Sva na poti mimo vas. Točno štiri ure imava časa, ko na vaši postaji menjava vlak. Pričakujte naju k večerji! Na radostno in zdravo snidenje — se veselita vajina hvaležna hči Kristina in njen do-bri možek Tomaž."

Ko se je pozno popoldne oče vrnil z dela, ga je mati pričakala že med vratmi.

"Obisk dobimo, oče!" mu je veselo povedala.

"Obisk? Le kdo bo prišel k nama, starima?"

"Kristina pride!"

Očetove oči so se zasvetile kot pomlajene.

"Najin otrok pride?"

"Da, Kristina pride z možem", mu je pomolila pismo.

"Si že pripravila njeno sobo, mama?"

"Le spotoma prideta. Ostaneta samo pri večerji."

"Samo pri večerji?" je žalostno ponovil oče in počasi bral.

"Kaj nisi vesel njunega obiska?"

"Samo pri večerji . . . Ko se pa že pet let nismo videli."

Mati je skušala spraviti konček niti ali pa kako smet z očetove obleke. Pa morda ni bilo v resnici ne niti in ne smetke. Le blizu mu je hotela biti.

"Kaj boš, oče!" je dejala in skušala biti vesela. "Otroci so vendar tako daleč. Glavno je, da se jim dobro godi."

"Imaš prav, mama! V četrtek torej prideta . . . Saj to je že jutri."

"Da, jutri pride naša Kristina! . . ."

*

Praznični porcelan je že stal na mizi. Krog njega srebrni pribor; tisti, ki je vse leto počival kot dragocen zaklad v omari. In miza je bila pogrnjena z belim damastom. Prevelik je bil za mizico, ki je bila navadno le za dva človeka — večjo sta oddala, ko je družina odrasla in se razšla — skoro do tal je segal na vseh straneh. V kuhinji je stala mati ob štedilniku in razkošno navrgla še žlico masla v ponev. Ko se je ozrla skozi okno, je na vrtu zagledala očeta ob vrtnicah. Rezal je cvete in popke: docela je oskubil grm. Kakor stari ljudje so stali ti grmiči: kakor stari ljudje, katerih otroci so se porazgubili po svetu in sedaj starši s praznimi rokami posedajo po zapuščenih stanovanjih.

Rože je oče zanesel v sobo in jih razporedil po vazah. Najlepše pa je položil na mizo, tam kjer bo sedel njegov otrok. Še danes, prav kmalu . . . Njegova Kristina.

Tedaj se je oglasil telefon. Oče je pohitel v sobo, pa ga je že prehitela mati in zagrabila slušalko.

"Da, da", je razburjeno odgovarjala glasu v telefonu. "Tu so Kramarjevi . . ."

Majhni otroci — majhne skrbi,
veliki otroci — velike skrbi . . .

pravi slovenski pregovor

Potem je bilo za trenutek vse tiho. Pričakujoče je poslušala.

"Otroka!" je mimogrede zašepetala možu z jasnim obrazom in nato vsa srečna nadaljevala telefonski pogovor: "Kristina! Dete! Tako sva oba vesela, da naju obiščeta! Kdaj prideta? . . ."

— — —
"Kako? . . . Veš, tako slabo razumem . . ."

— — —
"Kaj? . . . Da ne pridete? Res ne? . . . Koga si dobila? . . ."

— — —
"Ah, tvojo prijateljico Barbaro iz šolskih let sta srečala slučajno na postaji in vaju je povabila na večerjo . . . Res, že pet let se nista videli . . ."

— — —
"Seveda — dete moje — saj uvidim . . ."

— — —
"Ne, ne, seveda nisva huda — oče tu zraven stoji in te prav lepo pozdravlja. — — — Seveda, Kristina, lepo se zabavaj in zdrava ostanita! — — — Kristina? Kristina? . . ."

A Kristina je ni več slišala. Mudilo se ji je s prijateljico in je kar brž odložila slušalko. Mati pa je slušalko še dolgo držala v roki, kot bi ji roka otrpnila, ter nemo zrla predse. Počasi jo je položila na telefon in pri tem ni upala pogledati svojega moža.

"Nikar ne jokaj, mama!"

"Tudi ti imaš mokre oči . . ."

"Samo očala sem pozabil na vrtu, pa me skele . . ." se je izgovoril.

In potem sta se brez besed objela.

J. H. R.

TI NAŠE VSE . . .

Velika nisi, domovina moja,
ne krije čela diadem ti zlat,
ni širnoslavna zgodovina tvoja,
za te procvita lovor redkokrat,
in vendar ne pogrešaš sreče jasne:
bogati zaklad pritiskaš na srce,
ki niso nič pred njim vse krone časne,
vanj vtapljaš svoje misli in želje.
Ta biser Tvoj — prevzvišena Evharistija.

Kot zlata harfa v serafinski roki
udarja slavec "Lauda Sion" v noč,
za spevom spev kipi pod svod visoki,
da v sanjah prisluškuje gaj cvetoč.
Po strugi skalni srebropena Sava
skaklja živahno, čista kot kristal,
in spev en sam pošilja do Triglava
svoj jasni evharistični koral.
Vsak spev za te — prevzvišena Evharistija.

In solza naša, naših src skrivnosti,
in naše sreče blaženi smehljaj,
in sončni dnevi, tuge in bridkosti —
to vse za evharistični naš raj.
In Cerкви vdan, edini, nezmotljivi,
oltarju zvest Slovenec bo vsekdar,
kot našim dedom v veri trdni, živi,
srce bo v vek nam bilo za oltar.
Ti naše vse — prevzvišena Evharistija.

(Ena izmed pesmi
ob priliki ljubljanskega
evharističnega kongresa
v juniju 1935)

Slovenska prisotnost na kongresu

Sobota, 10. februarja, zvečer ob osmih: vprizoritev misterija SLEHERNIK v Baragovi dvorani (pod cerkvijo) v Kew.

Četrtek in petek (15. in 16. februarja) ob pol osmih zvečer maša z govorom v Kew. Misijon bo vodil škof dr. Lenič skupno s p. provincialom M. Valenčakom.

Sobota, 17. februarja nastop naše skupine (Bratje Plesničarji in Anita Sankovičeva) na mednarodnem koncertu v priredbi Vincencijeve konference, Melbourne Town Hall, ob osmih zvečer.

Nedelja, 18. februarja: Slovenska otvoritev kongresa pri deseti maši v Kew. Maševal in pridigal bo škof Lenič. — Zvečer ob pol osmih večerna maša s pridigo kot nadaljevanje duhovne obnove (misijona).

Ponedeljek, 19. februarja: Udeležba pri vigiliji mednarodne obnove v stolnici (ob osmih zvečer).

Torek, 20. februarja: Kongresna maša priseljencev, ob osmih zvečer na Melbourne Cricket Ground. Škof Lenič bo verjetno somaševalec.

Sreda, 21. februarja: Večerna maša ob pol osmih v Kew kot zaključek naše duhovne obnove (misijona).

Sobota 24. februarja: Škofova maša s podelitvijo zakramenta svete birmе ob treh popoldne v Kew. Ker imamo nad sto birmanskih kandidatov (torej tudi nad sto botrov in botric), ostali k tej maši zaradi omejenega prostora niso vabljeni. Po maši zakuska v dvorani in razdelitev birmanskih diplom.

Nedelja 25. februarja: Škofova maša s pridigo ob desetih v Kew. — Zvečer ob šestih na Melbourne Cricket Ground STATIO ORBIS (zaključno kongresno bogoslužje).

Gornjemu sporedu lahko dodamo še to, da bo na razstavi o karitativnem delu v Melbourne prikazano tudi socialno delo Baragovega doma. Dom bo odprt tujim gostom na ogled na nedeljo 25. februarja popoldne. — Naš verski center v Kew bo za priliko kongresa izdal tri razglednice v naravnih barvah: zunanost in notranost naše cerkvice sv. Cirila in Metoda ter lurško votlino. V spomin na kongresne dni pa bo na razpolago tudi gramofonska plošča Bratov Plesničarjev s štirimi verskimi pesmimi. Cena dva dolarja.

**BOG NAŠ OČE, V SVOJI MOČI SI NAS USTVARIL ZA SVOJ MIR.
UTRDI V NAS VERO, UPANJE IN LJUBEZEN.
ZBERI NAS, DA BOMO V EVHARISTII SKUPNO PRAZNOVALI ŽIVLJENJE,
H KATEREMU JE VSTAL TVOJ SIN.
NAJ BI SE LJUBILI MED SEBOJ, KAKOR SI TI NAS LJUBIL,
DA BO TAKO SVET SPOZNAL BOGA
V KATEREM ŽIVI, DELUJE IN USPEVA. AMEN.**

(Kongresna molitev)

**BOG NAŠ OČE, POSLAL SI SVOJEGA SINA SKOZI SMRT
K SLAVI NJEGOVEGA ŽIVLJENJA V TEBI.
SPOMINJAJ SE SVOJEGA LJUDSTVA, KI MU JE PODOBNO V TRPLJENJU.
PRIPELJI VSE K POLNOSTI ŽIVLJENJA,
KI NAM GA JE ON POKAZAL IN NAM GA JE VOLJAN DATI.
NAJ BO VSAKO PRAZNOVANJE EVHARISTIČNE SKRIVNOSTI
RESNIČNA ZAHVALA ZA TVOJO PRISOTNOST.
NAJ BUDI V NAS VESELO ŽELJO PO VEČNEM ŽIVLJENJU. AMEN.**

(Kongresna molitev bolnikov)

PRIDI, SVETI DUH!

TE TEDNE se veliko naših otrok pripravlja na prejem ZAKRAMENTA POTRJENJA — SVETE BIRME. Pa ne samo otroci: tudi starši izbirajo obleke in botre ter se obenem razgovarjajo, koga bi povabili na slavnostno birmansko kosilo. Če se sredi te zaposlenosti ustavimo in se vprašamo, zakaj je vse to, kaj je prav za prav pomen vseh teh zunanjih priprav, si bo kaj malo odraslih vedelo dati zadovoljiv odgovor.

Nevarnost je, da starši ali botri v svojih skrbih zamenjajo ves smisel birmanskega dne. Polna miza dobrot, botrov dar, birmanska obleka . . . vse to je pri mnogih več kot pa sama podelitev zakramenta. Če to napačno pojmovanje prenesejo tudi na birmanskega kandidata, mu nehote zamegle vse tisto, kar so mu pri katehitičnih urah priprave hoteli veroučitelji položiti v srce. Poudarek mora biti tudi s strani staršev in botrov na zakramentu samem — vse drugo je gola zunanost, običaj, ki bistvu prejema zakramenta ničesar ne doda.

Sam osrednji del liturgičnega obreda podelitve svete birme je dokaj preprost. Škof podeli zakrament svete birme z maziljenjem s sveto krizmo na čelu med položitvijo roke in z besedami: SPREJMI POTRDIITEV — DAR SVETEGA DUHA! Ostale molitve so lepe in pomembne za globlje razumevanje zakramenta, niso pa bistvene.

Ne bilo bi prav, da morda prav zaradi enostavnosti obreda v cerkvi in hrupu zunanjih priprav obidemo globoki pomen tega zakramenta. Polaganje rok je tako staro kot krščanstvo samo. Že apostoli so polagali roke na prve kristjane, da so ti prejeli Svetega Duha. In krizma, s katero škof zaznamenuje križ na birmančevu

čelo, je simbol Svetega Duha, ki naj bi navdihnil birmanca, da bi postal zaveden in popoln član Gospodovega ljudstva. Čim več je sodelovanja z milostjo, tem več je tudi milosti, ki jo Bog po zakramentu vlije v dušo. Kot drugi zakramenti tudi ta ne napravi vidnega čudeža, ki bi otroka kar čez noč preoblikoval in utrdil.

Zakrament svete birme je kakor seme sedmerih darov Svetega Duha: daru modrosti, daru umnosti, daru sveta, daru moči, daru vednosti, daru pobožnosti in daru strahu božjega. To seme bo v birmancih vzklilo in rastle le, če bo okolje prikladno. Kolikokrat to dobro seme že v kali zaduši ljuljka odraslih mlačnežev. Tako torej zopet odvisi od nas odraslih: doma, v šoli ali kjerkoli — v koliko se bodo ti v Svetem Duhu potrjeni otroci razvili v krepostne, zveste kristjane.

Kot vemo iz svetega pisma, je na prve binškošči Sveti Duh dal apostolom posebne nadnaravne vidne darove, da so vsi navdušeni in pogumni začeli oznanjevati evangelij. Dandanes navadno isti Duh deluje potihno, če mu damo priliko: saj danes svetu ni toliko potrebna neke vrste vzhienost in zanešenost kot pa VESTNO IZPOLNJEVANJE NAŠIH VSAKDANJIH DOLŽNOSTI: v kuhinji, v tovarni, v šoli, na cesti, v družbi . . . In le tukaj v vsakdanjem življenju se resnično vidi zrelost v Svetem Duhu potrjenih kristjanov. Sveti Pavel je pisal Galačanom, da so sadovi Svetega Duha: ljubezen, radost, mir, potrpežljivost, ljubeznivost, dobrot, zvestoba, prijaznost, obvladovanje samega sebe. Našim birmancem bo zakrament potrjenja veliko več pomenil, če bodo te sadove Svetega Duha videli tudi pri nas, odraslih kristjanih. ANICA SRNEC

V RUDEČEM KLJUNU ZELENI
MU OLJKOVA MLADIKA.
V POROŠTVO SPRAVE IN MIRU.
S. Gregorčič.

SLOVENSKI DUHOVNIKI IN SESTRE se iskreno zahvaljujejo vsem rojakom za božične in novoletne čestitke ter molitve in darove. Žal je nemogoče vsem, ki

so poslali karte, osebno odgovoriti, zato na tem mestu iskren Bog plačaj. Vseh dobrotnikov se bomo spominjali v molitvah.

P. BAZILIJ SPET TIPKA

6. januarja 1973

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — franciskanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Božič smo imeli lep, sveti večer je bil v dolgi vrsti vročih dni skoraj hladen, a znosen. K polnočnici na prostem pri naši lurški votlini se je zbralo letos res veliko število ljudi. Da bi vsaj ta duh božiča pognal v srcih malo globlje korenine: držal naj bi skozi vse leto in nas napravil boljše kristjane. Tudi dnevne maše so bile dobro obiskane, tako na božič kakor na novo leto.

Iskrena zahvala vsem, ki ste kakor koli pripomogli k tako lepemu božičnemu slavlju, v prvi vrsti pevcem, naši zakristanki s. Hilariji, fantom za ureditev jasic v lurški votlini in ostalim, ki so pomagali urediti dvorišče za polnočnico. Dela je za to priliko vsako leto veliko, a več rok več napravi.

● Zdaj je vse to za nami — začeli smo pisati letnico 1973. Tik pred vratmi je obisk naših gostov iz domovine: škofa dr. Stanislava Leniča, o. provinciala Marijana Valenčaka in m. Faustine Žižek, provincialne predstojnice slovenskih sester Brezmadežne. Ko boste to brali, se bo njihov obisk N.S.W. in Qld že bližal koncu.

K nam bodo prišli gostje preko Canberre (tam bodo 26. in 27. januarja) in Wodonge (škofova maša s pridigo bo v cerkvi Sreca Jezusovega, Wodonga East, na nedeljo 28. januarja, ob šestih zvečer) v ponedeljek 29. januarja. Pa bodo pri nas samo "na uro pogledali", ker gredo le skozi Victorijo v Južno Avstralijo. Izrabili bomo to priliko, da razbremenimo kasnejše kongresne dneve: gostom bomo na ponedeljek (29. januarja) zvečer ob osmih pripravili sprejem v Baragovi dvorani pod cerkvijo. Preprosta akademija z zakusko jim bo dokaz, da so med nami dobrodošli. Na ta domači večer ste vsi vljudno vabljeni. Postregle nam bodo članice društva sv. Eme, gospodinje pa naprošam, če bi doma kaj napekle in pripravile ter prinesle s seboj, ali pa oddale že v nedeljo pred ali po maši v dvorani. Doslje nas za take prilike še niste pustile na cedilu in so bile mize vedno kar dobro obložene. Vsakdo

Še ena slika ob spominu na blagoslovitev naše cerkve pred štirimi leti . . .

nekaj, pa je za vse dovolj. Saj smo ena družina božjega ljudstva. Že vnaprej iskrena zahvala!

● Med gosti iz Evrope bo tudi duhovnik iz Koroške, poznani g. Vinko Zaletel. Če ga ne poznate osebno, ga pa poznate po njegovih potopisnih knjigah, saj smo jih brali med Mohorjevkami in so kaj zanimive. Avstralija je edini kontinent, kamor popotnik še ni pokukal — kongres ga je privabil, pa tudi slovenske naseljence bi rad srečal ter videl njih življenje in delo od blizu. Fotografiral bo in beležil — pa bo verjetno nastala nova zanimiva knjiga o deželi kengurujev. Ko bomo brali njegove zgodbe iz našega življenja, se bomo vsaj lahko prepričali, če dodaja svojim potopisom kaj "lovskih" . . .

Če bo gospod Vinko kdaj svetnik (!?), bo na oltarjih upodobljen s fotografsko kamero v rokah. Lahko bo tudi postal patron fotografov, če ga še nimajo. Fotografski aparat ga namreč spremlja kot hišica polža. — Obljubil nam je, da bo prinesel s seboj iz Koroške lepo število barvnih posnetkov in nam jih pokazal na platnu. V Melbournu bo verjetno najprimernejši čas v petek 16. februarja po večerni škofovi maši. Po bogoslužju se zberite v dvorani, pa bomo obiskali prelepo Koroško!

Adelaidčanom bo g. Zaletel priredil skioptično predavanje v dnevih misijona, verjetno kak večer po bogoslužju. Enako po možnosti tudi drugim naselbinam.

● Na posebnem sporedu kongresnih dni z ozirom nas Slovence lahko vidite, da bo birmanska maša na soboto 24. februarja popoldne ob treh. V prejšnji številki je bilo sicer objavljeno, da bo naslednji dan ob desetih. A birmancev je toliko, da bodo z botri oz. botricami zasedli vso cerkev. Če bi imeli birmo pri nedeljski maši, bi bilo vrjetno več ljudi zunaj cerkve kot v njej. Podrobnosti z ozirom na birmo bomo javili staršem preko birmanskih kandidatov.

● V tej številki moram žal poročati tudi o dveh smrtnih primerih med nami:

Dne 1. decembra je v Altoni nenadoma zapustil svojo družino **Anton ŠKOF**, ki je bil rojen 5. januarja 1928, Obrov, Slov. Primorje. Tam ima še živo mater. Po poklicu je bil ključavničar. S svojo ženo Ivanko r. Sluga ter sinom in hčerko je došel v Avstralijo 11. marca 1966 na ladji "Sydney" in si s pridnostjo pripravil v Altoni kaj prijeten domek.

Ob njegovi krsti smo se zbrali v torek dne 5. decembra v kapeli pogrebnega zavoda Tobin Bros. v Flemingtonu, nato pa je sledil pogreb na keilorsko pokopališče. Zalujočim naše iskreno sožalje ob nenadni boleči izgubi!

V torek 2. januarja pa je v Bright-u pod planinami kjer je preživel počitnice s svojo družino, zadet od kapi nenadno preminul **Franc ČUŠIN**. Družina živi v Bell Parku (Geelong), kjer je bil pokojni Franc med rojaki zelo znan in priljubljen. Lani je bil tudi predsednik tamkajšnjega Slovenskega društva. Franc je iz Podbele, župnija Sedlo, kjer je bil rojen dne 10. septembra 1926. V Avstralijo je emigriral kot samec preko italijanskih taborišč. Njegova prva žena Stanislava r. Forčič, s katero se je poročil v Bright-u po prihodu v Avstralijo, je leta 1965 izgubila življenje v avtomobilski nesreči ter mu pustila dva nedorasla otroka. Leta 1970 se je v naši slovenski cerkvi znova poročil in sicer z vdovo Lidijo Seliškar r. Majnik, doma iz Vevč pri Ljubljani. Žal je bilo tako kmalu in tako nenadoma konec družinske sreče.

K pogrebni maši smo se zbrali v petek 5. januarja v cerkvi sv. Družine v Bell Parku, nato je sledil pogreb na pokopališče v West Geelong. Naj bo pokojnemu Francu Bog bogat Plačnik, saj se je redno udeleževal slovenske maše. Žalujoco vdovo in otroka pa naj Gospod potolaži v tem času preizkušnje!

● Krstili so zadnji mesec sledeče družine: Iz Mentone so 3. decembra prinesli **Roberta**, sinka družine Antona **Kovača** in Jožice r. Vogrin. — Isti dan je krščevala tudi družina **Jožefa Urbančiča** in Elizabete r. Healy, Thornbury; prvorojenki bo ime **Geanette Elizabeth**. — 10. decembra je bil krščen sinko družine **Dimitrija Strathopoulos** in Ane r. Mukavec, Doncaster. Ime so

mu dali **Georgios Joseph**. — Isti krstni datum ima tudi **Tanja**, kot bodo klicali prvorojenka v družini Ivana **Mihlja** in Marije r. Sawkaski, Kew. — V Geelongu (Bell Park) pa je ta dan obšla krstna voda **Roberta**, novi prirastek družine **Mihaela Novaka** in Marije r. Pinčolič, Norlane. — Na vigilijo božiča je bilo kar pet krstov: fantka je dobila družina **Jožeta Juraja** in Marije r. Koltaj, Lalor. Klicali ga bodo za **Jožefa Martina**. — **Marko Silvester** je razveselil **Štefana Ceka** in Ano Marijo r. Bratina, Richmond. — **Ivo Urbančič** in Iva r. Batista, Upper Thomson, sta dobila **Ingrid Sandro**, Anton **Urbančič** in Marina r. Cordova pa sta iz Glen Waverley prinesla **Dennisa Aleksandra**. — Hčerko Antona **Spilarja** in Marije r. Smrdel, Kingsbury, bodo klicali za **Natašo Mary**. — 26. decembra je zajokala pri krstnem kamnu **Melanie Crystilla**, prvorojenka **Zlatka Pintariča** in Diane Heather r. Nagel. Mlada družina je bila tu na počitnicah iz Adelaide. — **Simone** pa se je ves krstni obred smejala in se ni mogla načuditi goreči krstni sveči. Iz Glenroya sta jo prinesla v našo cerkev **Jan Bak** in Irena r. Velišček. — Družina **Alojza Grlja** in Pauline r. Maneva je 27. decembra iz Carltona prinesla h krstu **Roberta**. — Dne 30. decembra je krstna voda obšla sinka **Franka Tkalčeviča** in Rozine r. Stanko: ime mu je **Jamie Ivan**, prinesli pa so ga iz Claytona. — Isti dan je bil tudi krst **Sandre Vere** ki je razveselila družinico **Vladimirja Kovačiča** in Ane r. Srbad, Ormond. — Krstno knjigo za leto 1972 je 31. decembra zaključila **Lidija**, prvorojenka družinice Ivana **Goleža** in Rozine r. Pajnič, East Preston. — Čestitke vsem družinam!

● Pri našem oltarju sta si 16. decembra obljubila zakonsko zvestobo **Jože Sabec** in **Jožefa Zamernik**. Ženin je doma iz Klenika, župnija Trnje, nevesta pa je iz Radmirja. — Isti dan sta si za vedno podala roke tudi **Anton Ludvik** in **Vesa Taseva**. Ženinova rojstna vas so Koritnice, župnija Knežak, nevesta pa je iz Vrsakovega, Makedonija. — 23. decembra sta stopila pred oltar **Alois Buchgraber** in **Anica Kump**. Ženin je po rodu Avstrijec iz Feldbacha, nevesta pa je doma iz Nestoplje vasi, župnija Semič. — Na soboto 6. januarja

IGRALSKA DRUŽINA NAŠEGA VERSKEGA CENTRA V KEW

bo v okviru kongresnih dni predstavila svojim rojakom svetovnoznano odrsko umetnino misterij

SLEHERNIK

(po Hofmannsthalovem JEDERMANN-u priredil Oton Župančič)

BARGOVA DVORANA v Kew, na soboto 10. februarja ob osmih zvečer.

Vstopnina: prostovoljni prispevki.

Predstavo bomo ponovili na drugo postno soboto, 17. marca, ob osmih zvečer.

VABLJENI!

smo imeli svatbo v Baragovem domu, saj je eden naših fantov stopil pred oltar: **Peter Belec**, rojen v Robadjem, župnija Strigova, je dobil za ženko našo sosedo **Barbaro Gornik**. Nevesta je iz Spodnje Korene in krščena pri Sv. Martinu pri Vurbergu. — Isti dan je slovaški duhovnik v cerkvi sv. Monike v Footscrayu poročil **Stanislava Kodriča** in **Ano Kiš**. Nevesta je slovaškega rodu, rojena v Slavoniji, ženin pa je sin slovenskih staršev, rojen v Bonegilli. — Naj omenim tudi poroko, ki jo je 9. decembra v West Melbourne (St. Mary's) izvršil malteški duhovnik: **Silvester Satler**, doma iz Hoč, je obljubil zvestobo **Georgini Chetcuti**, malteškega rodu.

Vsem novoporočencem naše iskrene čestitke na novo življenjsko pot!

● Svoj obisk Avstralije je najavila tudi slovenska misijonarka v Maleziji, sestra **Ivanka Pokovec FMM**. Lani je bralce MISLI presenetila s prijetnim člankom o malezijskih razmerah, zdaj je pisala, da so ji predstojniki dovolili prepotrebne počitnice v Avstraliji, obenem pa se bo udeležila tudi evharističnega kongresa. Devetega januarja bo preko Melbourne najprej obiskala Adelaide, pozneje bo v Sydneyu in Melbourne. Upam, da bo imela priliko imeti kako predavanje o svojem misijonskem delu, saj bo prinesla s seboj skiopitične slike. Tudi njej ključemo dobrodošlico.

● Vaje za misterij "SLEHERNIK" so v teku in upam, da bomo zvozili do srečnega konca in večera predstave, dasi časa ni dosti na razpolago. Igra je zahtevna, da ne rečem težka, prirejena za velike odre in poklicne igralce. Ni lahko predstaviti gledavcem njene globoke in resne vsebine. Vseeno upam, da bo mogočna pridiga slehernemu rojaku, ki bo prišel na predstavo — res vreden uvod v teden duhovne obnove in evharističnega kongresa. Vsi, prav vsi ste vljudno vabljeni!

● Za konec še tele številke: V preteklem letu smo v našo krstno knjigo zapisali 143 krstov (en je krst odrasle osebe), v poročno pa 47 porok. Pogrebov je zabeleženih 17, bolniških maziljenj pa 12. Obhajil je bilo v naši cerkvi sv. Cirila in Metoda to leto podeljenih okrog 8.500.

WODONGA: Ne pozabite na obisk slovenskega škofa z mašo in pridigo na nedeljo 28. januarja ob šestih zvečer (cerkev Srca Jezusovega, Wodonga East). Sledil bo domači večer na vrtu pri Sodjevih.

GEELONG bo škof Lenič obiskal na nedeljo 11. februarja. Sveta maša s pridigo ob 11.30 v cerkvi Svete Družine, Bell Park. Po maši se zberemo v dvorani poleg cerkve na domačo zakusko.

ST. ALBANS bo imel škofovo mašo s pridigo na ponedeljek 12. februarja zvečer ob pol osmih. Cerkev Srca Jezusovega. Po maši se boste z gosti mogli pozdraviti v farni dvorani.

Slovinci v Gippslandu se udeležite škofove maše v cerkvi Srca Jezusovega, **MORWELL**, v torek 13. februarja ob sedmih zvečer. Pogovorite se, kje bi se sešli po maši na zakusko in razgovor!

ŠKOFOV OBISK JUŽNE AVSTRALIJE se bo pričel s četrtkom, 1. februarja, s prihodom v **ADELAIDO**. Zvečer ob pol osmih v četrtek, petek in soboto bo maša s pridigo duhovne obnove. Cerkev Srca Jezusovega, Hindmarsh. Na nedeljo 4. februarja ob treh popoldne zaključna slovesnost z mašo, govorom in birmo. Po maši izvincerkvena slovesnost v dvorani Slovenskega doma na Young Ave., West Hindmarsh.

Zaradi škofovega obiska bo na četrto nedeljo v januarju v Adelaidi slovenska maša odpadla.

V S.A. bo visoki gost obiskal tudi Whyallo in Berri. Slovinci v **WHYALI** se bodo zbrali k škofovi maši in pridigi na ponedeljek 5. februarja zvečer ob sedmih, cerkev Marije Pomagaj, Norrie. Pogovorite se, kje bi se zbrali po maši na razgovor in zakusko! — V **BERRI**-ju bo škofova maša s pridigo v sredo 7. februarja ob sedmih zvečer. Po maši bomo imeli domače slavje v čast gostom na vrtu pri Kregarjevih.

Glede obiska **PERTH**-a, W.A.: visoki gostje iz domovine se bodo ustavili tam na poti domov. Datunt še ni določen, zato še ne moremo zapisati nič točnega. Vsekakor bo imel škof Lenič tudi za tamkajšnje rojake mašo in pridigo, mi pa jih bomo pravočasno pisмено obvestili. Vsekakor bo obisk zadnje dni februarja ali prve v marcu. Enako bomo pisмено obvestili rojake na Tasmaniji, če se bo ponudila gostom v tednu po kongresu prilika za obisk **HOBARTA**.

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED IN **Hotel DANIELA**

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

Izpod Triglava

ODPRAVO VERE lahko mirno prepustimo našim znancem. Komur to ni jasno, dokazuje, da slabo razume sedanji položaj in da ne zna prisluškovati stvarnim utripom in konkretni zavesti množic . . . — Če bi pod tem citatom ne zapisal imena Staneta Kavčiča, bi težko verjeli, da ga je izrekel kot predsednik vlade SR. Bil je dovolj odkrit, da je prisluhnil utripom naroda in njegovih zavesti in priznal, da je bilo četrto stoletje uničevanja vere več ali manj le mahanje po zraku. Škoda je bila storjena, nihče ne more tajiti, zaželenih uspehov pa le ni bilo.

Gornja izjava vsekakor izraža miselnost, ki na tako visokem položaju ni bila zaželjena: Stane Kavčič je v zadnji čistki med vrhovi izgubil svoj stolček. Svoj "odstop" je utemeljil za javnost z izjavo, da "želi s svojim odstopom prispevati k enotnosti Zveze komunistov v Sloveniji". . .

ORGANIZIRANO BORBO proti alkoholu so pričeli v domovini in upati smemo, da bo vsaj delno ustavila naravnost zastrašujočo razsežnost pijančevanja. Ljudje beže iz stvarnosti v alkoholno omamo in se tako počasi uničujejo. V decembru so tudi v Ajdovščini ustanovili Klub zdravljenih alkoholikov, ki se je pridružil ostalim že ustanovljenim po nekaterih drugih krajih. Na ustanovnem sestanku je terapevt novega kluba dr. Vili Ščuka razgrnil nekaj pošastnih številk o potrošnji alkohola v Ajdovščini. Poročilo dodaja, da pri vseh teh številkah ajdovska občina prav nič ne izstopa iz slovenskega povprečja: številke so za celo Slovenijo pošastne in morajo dati misliti vsakemu pametnemu človeku, ki ljubi svoj narod.

V KOŠANI so pokopali svojega bivšega župnika Franca Kovačiča, ki je umrl v Trnju pri Pivki 26. novembra. Dočakal je lepo starost 84 let. V Košani je župnikoval 34 let, v Trnju pa 16. Bil je goreč dušni pastir in vnet Slovenec. Tudi med nami je marsikdo, ki ga je pokojnik krstil, pripravil za prvo obhajilo ali birmo, saj je dosti rojakov iz obeh njegovih župnij danes v Avstraliji. Ne pozabite ga v molitvi!

NAŠ BLED privablja iz leta v leto več obiskovalcev, domačih in tujih. Evropa postaja majhna, meje prestopati ni več težava. Tako postaja tudi Bled vedno bolj znan vsem evropskim ljubiteljem narave. Sicer so pa Bled hodili gledat že pred zadnjo vojno celo Švicarji, ki imajo sami dosti prirodnih lepot.

Samo lani v septembru je bilo na Bledu zabeleženih 52.000 nočitev. Od teh je bilo 14.300 domačih, 37.700 pa tujih gostov.

O SLOVENSKE HIMNI razpravljajo v domovini — vsaj ni nam prišlo na ušesa, da bi se že dokončno odločili in izbrali. V ožji izbor pridejo tele pesmi: "Naprej, zastave Slave", ki je že v preteklosti veljala za našo narodno himno (glasba Davorin Jenko, besedilo Simon Jenko); dalje "Zdravljica" (besedilo F. Prešeren, glasba Stanko Premrl) in pa "Naša zemlja" (besedilo Mile Klopčič, glasba Marjan Kozina).

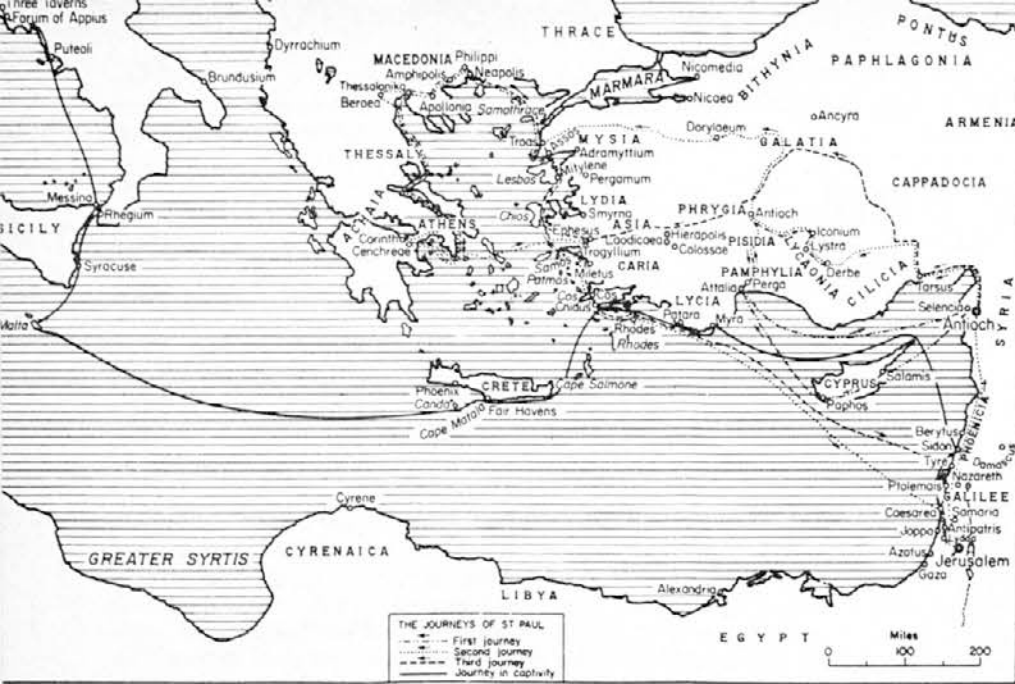
Naša nova domovina tudi že dolgo izbira svojo himno. Morda bo pa sedanja vlada z njo kaj bolj pohitela . . .

ZAVAROVANJE KMETOV je pereče vprašanje, ki ga skušajo rešavati v Sloveniji. Malo pozno sicer, po preteku četrto stoletja, pa vendar je bolje kasno kot pa nikoli. Pravično bi bilo, da bi bili tudi kmetje zdravstveno in pokojninsko zavarovani. S tem bi se njihov položaj, ki je sedaj slabši od položaja delavcev, nekako izenačil.

Zanimivo pa je dejstvo, ki smo ga razbrali iz ljubljanskega časopisa, da so zdaj bolnišnice v strahu: če bo kmet zavarovan, ne bo dovolj postelj, ne dovolj bolniških sob, tudi ne dovolj zdravniškega osebja . . . Pri tem se človeku nehote vsiljuje vprašanje: kaj doslej kmetje niso potrebovali zdravnikov in bolnišnic? Morda res ne, ker niso imeli zanje denarja. Nov dokaz, da je skrajni čas popraviti krivico kmečkemu prebivalstvu, ki žal tako izginja zaradi gospodarskih razmer in visokih davkov.

O NEDAVNEM OBISKU angleške kraljice Elizabete in princa Filipa v Jugoslaviji ste gotovo že brali. Britanski časopis "Sunday Times" ga je med drugim takole komentiral: ". . . Obisk, ki sta ga kraljica in princ Filip prejšnji teden napravila, je bil zadnji jesenski sončni žarek pred dolgo in hudo politično zimo v Jugoslaviji. Kraljev par je prinesel veselja množicam, ki so mu prihitele naproti ter je njuna prisotnost bila kakor neke vrste zagotovilo, da Anglija in Zahod nista pozabila na Jugoslavijo. Sedaj, ko je prebivalstvo vedno bolj zaskrbljeno nad znamenji, da se predsednik Tito v notranji politiki vrača na stare čase, je Jugoslovanom sleherni znak, da ne trga stikov tudi z Zahodom, dobrodošel. Sončni žarek bo hitro pozabljen v temi, ki se je sedaj spustila na jugoslovanski politični oder . . ."

Dalje pravi isti časopis: ". . . Partijske odbore so pognali v akcijo in izdajajo resolucije, v katerih zahtevajo odstranitev vseh, ki ne korakajo po Titovi liniji. Izgoni iz partije in iz služb so na dnevnem redu. Partija znova hitro zastruje svojo kontrolo nad tiskom, radijem in televizijo. Bilo bi prezgodaj trditi, da Jugoslavija že postaja podobna Čehoslovaški ali Madžarski. Toda vse gre v to smer in prebivalstvo je vedno bolj preplašeno . . ."

APSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

Ptolomaido; pozdravili smo brate in en dan ostali pri njih. Drugi dan smo odšli in dospeli v Cezarejo. Šli smo v hišo blagovestnika Filipa, ki je bil eden izmed sedmerih, in smo pri njem ostali. Imel je štiri hčere, device, ki so prerokovale. Ko smo bili več dni tam, je prišel iz Judeje neki prerok, po imenu Agab. Poiskal nas je, vzel Pavlov pas, si zvezal roke in noge ter rekel: Tako govori Sveti Duh: Moža, čigar je ta pas, bodo Judje v Jeruzalemu takole zvezali in ga izročili pogonom.

Ko smo to slišali, smo ga mi in domačini prosili (namreč Pavla), naj ne hodi v Jeruzalem. Tedaj je odgovoril Pavel: Kaj počnete, da jokate in mi trgate srce? Pripravljen sem, ne samo zvezan biti, ampak v Jeruzalemu zaradi imena Gospola Jezusa tudi umreti. — Ko se ni dal pregovoriti, smo odnehali in rekli: Gospodova volja se zgodi!

Po teh dneh smo se pripravili in odšli v Jeruzalem. Šlo je pa z nami tudi nekaj učencev iz Cezareje. Ti so nas privedli k nekemu Mnazonu, pri katerem bi gostovali; bil je s Cipra in že zdavnaj učenec.

SPREJEM V JERUZALEMU

Ko smo prišli v Jeruzalem, so nas bratje radostno sprejeli. Drugi dan je Pavel šel z nami k Jakobu in prišli so vsi starešine. Pozdravil jih je in pripovedoval, vse po vrsti, kaj je Bog po njegovi službi storil med pogani. Ko so to slišali, so slavili Boga in rekli: Vidiš, brat, koliko tisoč vernikov je med Judi in vsi so za postavo vneti. Toda o tebi so slišali, da Jude, ki so med pogani, učiš, naj odpadejo od Mojzesa, ko jim govoriš, naj svojih otrok ne obrezujejo in naj ne živijo po svojih šegah. Kaj je torej? Vsekakor se bo množica zbrala, zakaj slišali bodo, da si prišel. Stori tedaj to, kar ti pravimo: med nami so štirje možje, ki imajo zaobljubo. Te vzemi s seboj, se z njimi vred očisti in plačaj zanje, da si ostrižejo glavo. Tako bodo vsi spoznali, da ni nič na tem, kar so slišali o tebi, ampak da s svojim življenjem sam spolnjuješ postavo.

Tedaj je Pavel vzel može s seboj, dokler se ni za vsakega izmed njih opravila daritev.

(Dalje v prih. številki)

NADALJEVANJE PAVLOVIH POSLOVILNIH BESED

Zato bodite čuječi in pomnite, da tri leta nisem nehal noč in dan vsakega zmed vas s solzami opominjati. In zdaj vas prepuščam Bogu in nauku njegove milosti, kateri vas more dvigniti in in vam dati delež z vsemi svetimi. Srebra ali zlata ali obleke drugih nisem pozelel. Sami veste, da so te roke prislužile, kar je bilo potrebno meni in mojim tovarišem. V vsem sem vam pokazal, da se je treba tako truditi in skrbeti za slabotne in se spominjati besed Gospoda Jezusa, ki je sam rekel: Bolje je dajati kakor prejemati.

Ko smo se od njih odtrgali in se odpeljali, smo pršli molil. Med vsemi je nastal velik jok in oklenili so se Pavla okoli vratu in ga poljubljali, najbolj žalostni zaradi besede, ki jo je bil izrekel, da njegovega obličja ne bodo več videli. In spremili so ga na ladjo.

PAVEL SE VRNE V JERUZALEM

Ko je to izgovoril, je pokleknil z njimi vsemi in naravnost na Kos, naslednjega dne pa na Rod in od tam v Pataro. In ko smo dobili ladjo, ki je plula v Fenicijo, smo stopili nanjo in se odpeljali. Zagledali smo Ciper, ga pustili na levi in se peljali v Sirijo; prišli smo v Tir, kajti tam je morala ladja blago izkladati.

Poiskali smo učence in smo tam sedem dni ostali. Ti so po Duhu svarili Pavla, naj ne hodi v Jeruzalem. Ko so nam dnevi potekali, smo se odpravili in šli. Z ženami in otroki so nas vsi spremili izven mesta; na obrežju smo pokleknili in molili; nato smo se drug od drugega poslovili; mi smo stopili na ladjo, oni so se pa vrnili na svoj dom.

Ko smo pa končali vožnjo od Tira, smo dospeli v

SKLICUJE SE NA SVOJO GOREČNOST

To Pavlovo poslavljanje od vernikov v Miletu je med najbolj ginljivimi prizori v vsej Lukovi knjigi: Apostolska dela. Neštetokrat so ga umetniki različno naslikali, svetopisemski izvedenci pa komentirali. Pavel je vedno znal besede postaviti tako, kot je zahteval trenutek in okoliščine. Očitno je, da je bil ob tem poslavljanju sam v dno duše ginjen, razvnel je tudi čustva svojih bratov, ki jih je bil dal poklicati. Nekaj novega pa je v njegovem govoru — navaja besede Jezusove, ki niso zapisane v nobenem od štirih evangelijev: Bolje je dajati kakor prejemati. So pa čisto v Jezusovem duhu in nobenega dvoma ne more biti, da je Pavel zvedel zanje iz zanesljivih ust — morda iz ust Jezusa samega.

PODOBE S POTOVANJA

Luka je bil sam eden Pavlovih spremljevalcev na tej poti, zato lahko do pike natanko omenja kraje, kjer so obstali za kaj časa, in kaj se je tam zgodilo. Vse kraje, ki jih Luka omenja, bistro oko lahko najde na naši drobni mapi tu zgoraj. Povsod so skušali takoj najti vernike in se z njimi srečati. Tako z veseljem izvemo, kod povsod je že bila tiste dni razširjena Cerkev. V Tiru so ostali kar sedem dni. Zanimiva je Lukova opazka, da so tudi žene in otroci spremljali Pavla in njegove k pristanišču. Morala je

bili kar lepa procesija. In — kar svobodno so se kretali po mestu, kleče molili za slovo in se gotovo na široko objemali in poljubovali.

Je pa bilo zato dovolj drugega namigavanja, da se potovanje ne bo preveč ugodno izteklo. V Jeruzalemu bo druga pela. Le kaj tam čaka Pavla? Cezareja je bila že kar blizu Jeruzalema, ondotni ljudje so lahko slutili, na kaj bo Pavel naletel. Blagovestnik Filip — eden od tistih, ki so bili nekoč poprej s Štefanom vred izbrani za diakone — je imel hčere prerokinje, pravi Luka. Imele so torej posebne "karizme", izreden dar Sv. Duha. Dano jim je bilo, da so naprej videle Pavlovo trpljenje v Jeruzalemu in z besedo podprle Agabovo napoved. Ta je bil prišel iz Jeruzalema, poznal je ondotno ozračje med Judi, ni se zadovoljil le z besednim svarilom, nazorno je pokazal, kako bo Pavel vržen v verige . . .

Kaj naravno je, da so se Pavlovi prijatelji iskreno zbal za njegovo življenje, skušali so ga odvrniti od potovanja v Jeruzalem. Toda Pavel bi ne bil več Pavel, če bi se bil dal pregovoriti. SPREJEM JE BIL NEKAM — ČUDEN . . .

Veseli so ga sprejeli, z radostjo so ga poslušali, ko jim je vedel toliko novega povedati, vendar jim je Pavel nehote napravil skrbi. Kaj če ni šel s svojim naukom predaleč? Vsaj to, kar so o njem slišali od drugod, je kazalo na preveliko Pavlovo tveganje. V resnici Pavel ni zahteval "odpada od Mojzesa", tudi obreze ni prepovedoval, le zahteval je ni.

Mirno je Pavel sprejel nasvet starešin, tudi apostol Jakob, tedanji jeruzalemski škof, je to priporočal. Sprejel je poleg svoje zaobljube še zaobljubo drugih štirih. Plačal je zanje najbrž iz zbirke, ki jo je prinesel s seboj za siromake. Da se je moral sam "očistiti", je bilo pač po Mojzsovi postavi. Njegovo dolgotrajno bivanje v tujini — med pogani — ga je napravilo "nečistejšega" za judovsko bogočastje. Moral se je dati pokropiti z očiščevalno vodo v templju, da je smel z drugimi vred v templju Boga častiti in se udeleževati daritev. Ko je vse to zvesto izvršil, so jeruzalemski kristjani opustili skrbi za Pavlovo pravovernost.

UPORABA DDT v ZDA PREPOVEDANA

O tem smo v MISLIH svoj čas že nekaj omenili. Pa je zanimivo in poučno o stvari kaj več vedeti. Pricujoči članek smo našli v eni lanskih številke clevelandске Ameriške Domovine. Zasluži ponatis, četudi ni od včeraj.

— Urednik.

Administrator Agencije zvezne vlade za čuvanje okolja, dr. W. Ruckelhaus, je objavil, da je z nekaj malimi izjemami raba kemičnega sredstva DDT proti mrčesu v ZDA prepovedana s koncem letošnjega leta. Boj za prepoved in proti njej se je vlekel celo desetletje in še vedno ni čisto končan, kajti producenti DDT in njegovi uporabljanci so vložili pritožbe, ki naj prepoved vsaj odlože, če jo že ne bodo razveljavile.

Kljub pritožbam vse kaže, da bo prepoved obveljala, ker je vse preveč očitno, da je to kemično sredstvo res nevarno vsemu življenju v prirodi, tudi samemu človeku, ki mu naj bi služilo.

DDT je sestavina klora, ogljika in vode, katere učinkovitost proti raznim vrstam mrčesa so odkrili tik pred drugo svetovno vojno. Med njo in po njej so jo uspešno uporabljali pri preganjanju tifusa, malarije in drugih bolezni, ki jih prenašajo uši in drug mrčes.

V Hitlerjevem koncentracijskem taborišču Dachau je bilo kljub stalnemu nadziranju in načrtnemu lovljenju in pobijanju uši med nad 30.000 jetniki, ki so bili strpani v kak ducat blokov, teh toliko, da pegavega tifusa, ki so ga uši prenašale, ni bilo mogoče zatreti. V zadnjih tednih pred osvoboditvijo taborišča 29. aprila 1945 je v njem umrlo vsak dan na stotine jetnikov največ od tifusa in seveda od lakote. Ko so prišli Amerikanci in taborišče zasedli, so najprej pripeljali DDT in tega s posebnimi stroji posuli v vseh blokih in tudi po vseh jetnikih. V dveh dneh so vse uši izginile in prešla je tudi nevarnost pegavega tifusa. DDT se je v tem slučaju izkazal kot rešilno sredstvo. To se je zgodilo in se še vedno dogaja v raznih delih sveta. Za take potrebe bo raba DDT ostala dovoljena tudi v bodoče.

V ZDA, pa tudi ponekod drugod po svetu so DDT začeli po drugi svetovni vojni na veliko uporabljati v poljedelstvu kot sredstvo za zatiranje mrčesa in raznih zajedavcev poljskih pridelkov. Bil je dosti učinkovit, dokler niso ti škodljivci razvili proti njemu posebne odpornosti. Postopno je prišlo na dan, da je DDT škodljiv ne le mrčesu in zajedavcem, ampak vsemu živemu v prirodi za dolgo dobo let, ker se ne razkroji, ampak se ohrani. Prenaša se od rastlinja, ki ga uporablja človek za hrano, nanj, preko žuželk pa tudi na ptice, ribe in vso drugo žival, nato pa zopet dalje.

Ko je sedaj že pokojna Rachel Carson izdala svoje delo "Molčeča pomlad", je postala nevarnost široke uporabe DDT naglo znana vsej deželi. Nastala je obširna javna razprava, v kateri so varuhi in prijatelji

prirode trdili, da je raba DDT treba prepovedati, čim prej tem boljše, ker utegne sicer biti prepozno. Poljedelci in njihove organizacije so jo branile, češ da brez uspešnega sredstva proti škodljivcem njihove setve ni mogoče varovati in gospodarsko uspevati.

Leta 1959 je znašala uporaba DDT v ZDA 79 milijonov funtov, nato je postopno padala zaradi javnega odpora in leta 1970 ostala na nekako 12 do 14 milijonov funtov. Namesto DDT so začeli uporabljati razna druga sredstva, ki naj bi bila prirodi manj nevarna, ker se preje razkroje.

V obsežnem zapisu o prepovedi rabe DDT je obrazložena škodljivost tega vsemu živemu v prirodi. Pricznane so težave, ki jih bo prepoved rabe povzročila, prikazano pa tudi, da bo škoda zaradi prepovedi dosti manjša, kot bi bila škoda za prirodo in končno tudi za samega človeka, če bi DDT še dalje v večjem obsegu uporabljali. Tveganje za človekovo zdravje na dolgo dobo enostavno ni sprejemljivo, pravi dr. W. Ruckelhaus v svoji objavi prepovedi.

Prepoved stopi v veljavo 31. decembra 1972. Dotle bodo dobili gojivci bombaža, soje in zemeljskih oroškov navodila o rabi nadomestnih sredstev za čuvanje njihovega pridelka. Za te tri je namreč sedaj v ZDA uporabljene največ DDT. Nadomestilo je sicer tudi škodljivo prirodi, toda se naglo razkroji in njegov učinek ni dolgotrajen.

Produkcija DDT ostane dovoljena za posebne primere, kot bi bil izbruh epidemije malarije ali tifusa in sličnih bolezni, za izvoz in za varovanje zelene pridelave, če bube in sladkega krompirja, za katerih varovanje še nimajo drugega učinkovitega sredstva. Letno izvozijo v tujino iz ZDA okoli 26 milijonov funtov DDT.

Raba, ki je ostala dovoljena, je zelo omejena, se predstavlja komaj 1% sedanje skupne uporabe DDT v naši deželi.

Nasprotniki rabe DDT so prvič posredovali pri zvezi v letu 1969, da bi dosegli njegovo prepoved zaradi nevarnosti živalim in človeku. Trdili so, da povzročila pri živalih poleg drugega tudi raka in da imajo verjetno isti učinek tudi na človeka.

V novembru 1969 je poljedelski tajnik C. M. Hardin prepovedal rabo DDT pri senčnih drevesih, nasadih tobaka, pa tudi v neposredni okolici človeških bivalj. Nasprotniki so se obrnili na sodišče in zahtevali preklic prepovedi. Boj za in proti rabi se je nadaljeval, dokler ni sedaj dosegel zadnjega razdobja z naglo bližajočo zmago varuhov prirode.

KAKO ČUDOVITA je božja narava, ki nas obdaja! Vsaka travna bilka, sleherna cvetka, žito na polju, skromen grmiček . . . Sleherna stvar nam govori o Velikem Mojstru, ki se je nekoč sklonil nad našo zemljo in rekel: Bodi! . . . Kdaj bomo znali ceniti vse to bogastvo, ki je odsev božje lepote, ljubezni in dobrote?

Človek postaja močan in samosvoj. Popravljal bi rad, silo dela stvarstvu, pa v svojem napuhu kriči, da nam Ohranjevca ni treba več, kot tudi Stvarnika za vse to ni bilo treba . . . Napredek oznanja, pa tolikokrat končno le prizna, da je doprinesel samo skromen delček napredka, nekaj koristi morda po božjem pripuščenju, še več pa nepopravljive škode . . .

Čudni smo ljudje, kadar se delamo male bogove, kadar gradimo tempelj sebi. Končno moramo le priznati, da je v nas in okrog nas zaklenjeno sto skrivnosti, ki jim odgovora ne znamo. Vsaj končnega ne. Čas ga bo prinesel — če in kadar bo Bog hotel . . .

Aprilska v decembru

Ne mislite, da mislim izdati aprilsko številko MISLI v decembru. Ampak res prava aprilka zgodba se je odigrala v mesecu decembru, to naj bi povedal gornji naslov. Pa še Pepe Metulj, ki včasih poštene iztuhta, ni imel nič zraven. Vsaj upam da ne.

P. Valerijan mi je pisal tam pred božičem: "Ko sem se pretekli torek po svoji stari navadi zopet oglasil v padingtonskem župnišču, so mi avstralski patri vsevpred čestitali. Začudenje je bilo še večje, ko so mi povedali vzrok čestitanja: naše MISLI naj bi čez noč postale bogate, saj so zadele prvo nagrado pri Opera House loteriji . . . Pogledal sem v dnevnik in tudi sam bral črno na belem pod **Result of Ballot Opera House Lottery No. 370** (dne 4. decembra 1972): 1ST PRIZE \$200.000 — NO. 56144 — "MISLI" SYND., J.M., SYDNEY. Kaj ti je kdo morda kupil srečko? Potem se spomni tudi veselovskih dolgov, iz katerih se ven ne vidim . . ."

Ko sem to pismo bral in videl celo izrezek iz sydneyskega časopisa, sem bil pa jaz začuden. In ko sva kasneje s p. Valerijanom govorila po telefonu, sem ga moral razočarati, da ne vem nič o kaki srečki in da bo moral še kar tičati v dolgovih pod mogočnimi zvoniki sv. Rafaela . . .

Sam sem pa prav tiste dni s težkim srcem pisal za decembrske MISLI: naročnina se bo v novem letu dvignila na štiri dolarje . . . Da so mi pri tem misli uhajale k tistemu, ki si je izposodil ime našega lista

in zadel z njim prvo nagrado, je čisto razumljivo. Kdo neki je? Sklepam, da sydneyski Slovenec — kdo drugi bi vedel za naš mesečnik . . . Morda pa je imel pri tem dober namen in bo vsaj skromen delček visoke vsote poklonil našemu listu . . . Že sem v duhu videl v MISLIH večbarvne slike, odlične platnice in številko pri naročnini kljub tolikemu izboljšanju isto kot vsa ta leta. In videl sem Veselovo brez dolga, Slomškov dom brez dolga, obnovljeno notranjost Baragovega doma, Dom za ostarele ob sydneyski in melbournski slovenski cerkvi ter izpolnjene načrte za adelaidsko versko središče. In še marsikaj takega . . .

No ja, do danes se ta sydneyski stric (ali strici — morda jih je več —) še ni oglasil in tiste lepe sanje o večbarvnem tisku ter ostalem so se razblinile v nič . . .

Pa recite, če ni to res aprilka potegavščina, pa četudi v decembru? Prav je, da pride zgodba v MISLI, sicer bo morda tudi kdo bravec, ki zasleduje žrebanja operne loterije, računal na "bogate MISLI" in nehal pošiljati naročnino . . .

Uredniku in upravniku pa končno ne preostane drugo kot želeti rojaku ali rojakom "sindikata MISLI" z izžrebanjem obilo sreče. Vsaj malo naj pa le pomislijo na besede, ki jih pove na odru pri SLEHERNIKU dolžnikova žena:

**Denar je vinar, ki v Boga ime
od tebe k bližnjemu naj gre! . . .**

11. REŠITELJ

Drugega dne si je Lipe naložil težje breme kot prvi dan. Planšarica Meta ga je ustavljala, naj ne nori, ker takega bremena ne bo zmogel. On pa je le zamahnil z roko in ji prešerno odgovoril: "Rekel sem že, da ne ljubim nepotrebne hoje; zračunal sem, da bi moral po dvakrat na dan na Tošca in nazaj, če bi si nalagal tako malo tramov hkrati kot včeraj. Svoj delež pa morava še pred snegom spraviti gori. Veš, Meta, dvakrat na dan delati isto pot, se mi res ne ljubi. Raje jo bom napravil enkrat, pa bo takrat več odleglo".

Meta mu je pokimala. "Pametno govoriš. Kakor kak star očanec. Kje si se tega naučil? Saj si še ves mlečen pod nosom".

Lipe se je namrdnil. Ni mu bilo všeč, če mu je kdo oponašal njegovo mladost. Ker mu jo je Meta, ga je dvakrat zbudilo pri srcu. Zakaj Meto je imel zares rad.

Obrnil se je in iskal Blažona. Ni ga bilo. Spraševal je po njem. Repnikov Volbenk mu je povedal, da je Blažon že včeraj omagal pod bremenom in se vrnil v dolino. Svoj del lesa je prepustil Jernačevemu Janezu. Rekel je, da on dela le, kadar hoče, berači sveda pa morajo vedno.

"Zdaj je kozel tvoj. Brez muje si ga prislužil. Kdaj pojdeš ponj?" mu je rekel Repnikov.

"Ne vem. Zdaj nimam časa. Les čaka. Sicer pa menim, da Blažon stave ne bo držal".

"Mora", so ugovarjali možje. "Vsi smo bili priče."

"Ne bom silil vanj", je možko odgovoril Lipe. "Ni mi za kozla, ki ga nisem sam prislužil, da bi mi ga vedno očital. Hotel sem le dognati, kdo več zmore: Ali on, ki zabavlja, ali jaz, ki me zbada in psuje?"

Odslej sta Lipe in Joza tovorila dan za dnem les na Tošca. Garala sta in se gnjavila, toda velika skladovnica lesa se je polagoma manjšala. Lipe je postal prava tovarna živina. Vsaka ped telesa ga je že bolela.

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

Ramena so mu postala podplat, žulji na njih so se mu bili že dvakrat predrli, se zacelili in se znova odprli. Vsakokrat, kadar je prišel zvečer ves omotičen na Uskovnico, se mu je zdelo, da je to zadnja hoja in bo jutri obležal. Toda z jutrom je prišla nova volja in nova odpornost. Čedalje večja sila je bila v njem.

Pota so se vsled jesenskega deževja zmeščala in drugi nosači so za letos že prenehali z delom. Le onadva sta še vzdržala.

In potem se je nekega dne pripetila tista nesreča, ki je mahoma ustavila tudi njuno delo.

S tovorom sta pravkar dospela na Toško planino, ko se je pripodila izza vrhov težka megla, tako gosta, da sta videla komaj za ped pred seboj. Kmalu potem je pričelo v gostih kosmih snežiti. Napotila sta se navzdol, pa jima je sneg sproti zabrisoval pot. Joza je zmajal z glavo in dejal: "Nocoj ne prideva do Uskovnice, preveč mede. V snegu bi obtičala. Tu v bližini je spodnja Toška planina, tja morava. Za silo bova že našla prenočišče v eni izmed pastirskih koč".

Počasi sta tavalja dalje skozi metež in temo. Slednjič sta vendarle našla kočice. Bile so zaprte. S silo sta odprla vrata prve med njimi. Pod streho sta našla polno seno. Brez večerje sta se zarila v mehko seno. Kot bi trenil je Lipe zaspal.

Ko se je zbudil, je bil že velik dan. Prijetno toplo mu je bilo. Kar ves dan bi takole ležal, da bi se vsaj enkrat pošteno spočil, da vsaj enkrat ne bi bilo treba gledati kupa desk ob poti, ki ga je bičal in gonil na delo.

Znova je zatisni oči. Lahna dremavica ga je prevzela. Napol buden je sanjal in zdelo se mu je, da je že na Kredarici in je njegovo delo končano. Pisani "metulji" so frfotali na mizi pred njim in profesor s kačami ga je trepljal po ožuljeni rami. Danes ga ni več skelela.

Potem je v drugo odprl oči. Kraj njega je ležal stari Joza in še vedno spal.

Prazen želodec ga je prisilil, da se je zgenil in zapustil gorko ležišče. Stresel je seno s sebe in zlezal po lestvi navzdol k ognjišču. Iskal je, kje bi našel kak prigrizek, pa nikoder ni bilo ničesar. Rad bi bil zakuril, toda drv ni bilo. Vendar bo treba tudi danes v dolino; lakota in mraz ju bosta k temu prisilila.

Ali bi poklical Joza? Pomislil je za hip, pa zmajal z glavo. Naj spi. Star je, silni napor zadnjega meseca mu je izčrpal moči. Sam mora najti pot iz rešitve in zagate.

Obul je škornje in si oprtal vrv, s katero je vezal tramove, preko rame. Sam ni vedel, počemu je vzel vrv s seboj. Ko je pozneje razmišljal o tem, se mu je zdelo, da ga je nevidna sila prignala, da si jo je ovil okoli rame. Ali pa je to storil iz navade, ker že dolge tedne ni šel brez nje izpod strehe?

Odpahnil je vrata. Krog in krog je bilo vse belo. Vso noč je snežilo in medlo in debela snežna odeja je pokrivala gore in planine. Skoraj mu je upadel pogum. Težko bo šlo. Do kolena so se mu udirale noge, ko je iskal poti. Precej daleč od kočje je že bil, ko je nenadoma zagledal pred seboj gaz. Vodila je od kočje na oni strani hudournika in peljala v drugo smer naravnost na levo. Lipe se je spustil navzdol na svežo sled. Nekdo je danes že hodil tod. Kdo bi neki to bil?

Sledil je neznančevim stopinjam, ki so se vzpenjale preko vsega pobočja strmega Tošca tja proti Studorskemu prevalu. Pot je bila utrudljiva in Lipetu je postalo vroče. Kaj bo rekel Joza, ko se zbudi, in ga ne bo našel? Toda zdaj je bil že tako daleč od kočje, da se ni maral vrniti. Hotel je dognati, kdo je neznanec, ki hodi pred njim. Pogumno je stopal dalje po sledovih, ura je minila, morda še več, preden je priganil vrh sedla. Od tu je imel prost razgled po dolinici pred seboj. Začuden je obstal. Tam ob spodnjem koncu dolinice pri jezercih je stal mož in grebel s težko palico po snegu. Že je razmetal sneg in zemljo tam naokrog. Lipe ga je gledal, ko se je težko sklanjal in kopal. Kaj išče neznanec v tem času in tem vremenu tu gori? Naj mu gre pomagat?

Ravno je razmišljal o tem, ko je mož spodaj veselo vzkliknil. Lipe ga je jasno slišal. Zdaj je moža spoznal. Moj Bog, saj to je bil vendar Urhov glas! Kaj le išče v tem času tod v gorah? Takrat se je Urh dvignil, nekaj se mu je zableščalo v roki. Puška. Zdaj je bilo Lipetu mahoma vse jasno. Urh ni držal obljube. Znova je podlegel strasti. Na lov gre.

Urh si je obesil puško preko rame in se začel dvigati po zasneženem pobočju Malega Draškega vrha. Lipeta je mrzlo spreletelo. Kaj če Urhu spodleti na gladki poti po strmem pobočju? "V smrt rine", si je govoril, "kakor tele je, ki ne misli za ped daleč."

Hitel je po Urhových stopinjah po pobočju navzdol. Hotel je do Urha. Morda ga le pregovori, da bo odnehal od nevarnega početja. Končno mu tudi lahko zagrozi z očetom, če vse drugo ne bi pomagalo. Očeta se je Urh še vedno bal, čeprav je bil že odrasel fant.

Dospel je v dolinico in nato se je pričela pot vzpenjati v breg. Pot ga je utrujala in vroče mu je bilo. Večkrat je moral počivati. Nič več ni videl bratranca, ki je že dosegel skale in se skrival z njimi. Dospel je do ozkega slemena in se bližal razjednim pečinam, ki so omejevale dolinico proti vzhodu. Kakor mačka, večkrat po vseh štirih, se je plazil dalje.

Zopet je zagledal Urha. Videl ga je, kako se je ustavil in nepremično strmlel nekam v daljavo na drugo stran slemena. Sledil mu je z očmi. Zagledal je temno točko vrhu strme skale. Stala je mirno in ni se genila.

Potem je videl, kako je Urh počasi, previdno, snel puško in pomeril. Strel je odjeknil preko gora, točka vrhu slemena se je zgenila in izginila . . .

Takoj zatem se je zaslišal prestrašen krik, tako obupen in poln groze, kakor bi ga izustil človek v smrtni nevarnosti.

Lipe je prvi hip obstal kakor prikovan na mestu. Ni videl, kaj se je zgodilo. Šele ko je videl, da je mesto, kjer se je še pravkar videla Urhova postava, prazno, se je zavedel, da se je primerila nesreča. Z divjo naglico se je pognal preko slemena in se zdaj pa zdaj zavihtel v drznem loku preko zasnežene pečine.

Že je stal na mestu, koder je zmanjkalo sledi. Vrgel se je v sneg in se nagnil v globino. Ničesar ni videl. Napenjal je oči, toda vsepovsod sam sneg in ničesar drugega.

"Urh", je zaklical v brezno.

Nihče se mu ni odzval, le odmev je ponovil njegov klic.

Znova je zaklical v globino, zdaj glasneje: "Urh!"

Čez hip je zaslišal jasno in razločno zdihovanje, kateremu je sledil slaboten glas: "Kdo je?"

Razveselil se je in se oddahnil. Hvala Bogu, še je živ!

"Jaz sem, Lipe", je zaklical v globino. "Ali si se močno potolkel?"

"Ne, mislim, da se nisem. Le prvi hip me je tako prevzelo. Na polico sem se ujel. Ledena je in ne bom se mogel dolgo obdržati na njej. Ali mi moreš pomagati?"

"Seveda ti pomagam. Le toliko potrpi, da najdem kaka oporišča, da ne zdrknem še jaz za teboj. S seboj imam vrv. To ti spustim doli."

Iskal je v snegu primernege mesta, kjer bi na skalo pritrtil vrv. Toda skale so bile vse ledene in vrv ni obstala na njih. Končno se je odločil za koničasto čer, ki je molela iz snega. S škornji je izdolbel zarezo v led in pritrtil vanjo debelo vrv. Radi varnosti jo je ovil še sredi okoli pasu.

"Pazi, Urh, zdaj ti vržem vrv doli!" je zaklical v prepad. Prijel je vrv pri drugem koncu in jo zagnal preko pečine.

"Ali te je dosegla?" je vprašal.

"Ne", je prišlo od spodaj, "prav nad menoj je obstala na previsni skali. Če moreš jo malo potresi. Morda se sprostijo in pade navzdol."

Lipe je močno stresel vrv in zdaj jo je Urh dosegel.

"Zdaj bom poskušal plezati kvišku", se je spodaj oglasil Urh. "Močno se opri in glej, da trdno stojiš. Počasi vleci vrv k sebi in pazi, da se ti ne zmuzne iz rok. Oprijemal se bom skal, da ti breme ne bo pretežko. Ali boš vzdržal?"

"Mislim, da bom."

"Če bi le ne mogel splezati preko skal, bom dvakrat močneje potegnil za vrv. Takrat jo počasi spusti, da morem nazaj na polico."

Lipe je zasadil čevlje v izkopyane stopinje in se močno oprijel zasnežene čeri. Mrzel sneg mu je ribal lica, on pa mraza še čutil ni. Da bi le zdržal, ko bo Urh

plezal po vrvi iz globine!

"Sveti Bog", se mu je tiho vilo iz prsi. "Pomagaj mi! Samo zdaj mi daj moči! Za življenje in smrt gre. Za Urhovo življenje!"

Ustnice so se mu brez volje premikale in trepet mu je spreletaval telo.

Tedaj se je vrv mahoma stresla. Lipeta je stisnilo ob skalo in preželo v pasu. Sapo mu je jemalo in čutil je, kako ga vrv reže na dvoje.

Zdaj je pritisk odnehal. Lipe je potegnil vrv proti sebi. Počasi se mu je udajala. Urh je plezal kvišku.

Počasi, počasi je plezal. Lipe je čutil na vrvi, kako je zdaj iskal opore, jo našel, se zopet povzpел kvišku, zopet iskal in plezal. Strašno počasi so potekali ti trenotki. Pritisk v pasu mu je postal neznošen in zmanjkovalo mu je sape . . . vsak hip se je bal, da se onesvesti in popusti. Le volja ga je še držala pokonci.

Že je mislil, da ne vzdrži več in da mora odnehati. Hotel je zaklicati Urhu, naj se pazi, tedaj pa je zaslišal že prav blizu pod seboj Urhovo glas: "Če moreš, suni vrv kvišku in me potegni preko previsa."

Z zadnjim ostankom sil, kar jih je še bilo v njegovem izmučenem telesu, se je upri, poprijel vrv nad skalo in jo bolj z duševno ko s telesno silo potegnil k sebi. In glej, udala se je. Nejasno je čutil, da se je uleglo Urhovo telo ob njem na skalo. Takrat je omahnil on sam. Zanjka je zdrknila s čeri in že je drčal po strmini na drugo stran. Lovil se je z rokami in iskal opore. Pred seboj je zagledal rogovilast grmiček, ki je za ped gledal iz snega. S silo se je nagnil na desno, ko je pridrvel do njega. Ustavil se je, rešen je bil.

Potem ni vedel nič več. Onesvestil se je. Koliko časa je tako ležal, sam ni vedel. Šele rahlo gibanje ga je

prebudilo. Odprl je oči in zagledal nad seboj jasno nebo. V sencih mu je udarjalo, nič ni vedel, kje je in kaj se z njim godi. S težavo je premikal glavo. Tik sebe je opazil znan obraz. Iskal in grebel je po spominu, odkod pozna ta obraz. Tako prijazen se mu je zdel, kar varnega se je počutil, ko ga je gledal. Potem se je zavedel in je spoznal moža. Saj to je Joza. In zdaj se je spomnil vsega, kar se je bilo zgodilo. Rad bi vprašal, kje je on sam in zakaj se ves svet ziblje in vrti okoli njega. Toda ni mogel najti besed svojim mislim.

Le Joza se mu je veselo smehljalo in mu zdaj, ko je odprl oči, veselo prikimal. Toliko je še videl, potem pa ga je zopet objela noč.

*

Zbudil se je v prijazni sobici na beli, mehki postelji. Nad njim se je sklanjal zgubani in blede materin obraz. Nalahno se je dvignil na mehkiem vzglavju in tiho zašepetal:

"Mati!"

Mati se je vzdramila in radost ji je preletela trudni in izmučeni obraz. "Lipe, moj Lipe", je tiho govorila in blaženost, kakršno premore le materino srce ob zavesti, da se ji v življenje vrača ljubljeni otrok, je bila v teh treh besedah.

Pogladila ga je po belem čelu in po kodrastih lasih in se sklonila prav nadenj. "Saj zdaj bo vse dobro, da, vse bo dobro, ko si se zopet vzbudil v življenje."

Lipe je videl, da je imela solzo v očeh. Pogladil ji je žuljavo roko in tiho šepetal:

"Ali sem bil dolgo bolan?"

"Predsinočnim so vaju z Urhom prinesli z gore. Če bi ne bilo Joza, ki ga je skrbelo, ker te ni bilo toliko časa nazaj v koč, in je šel po tvojih stopinjah, dokler vaju obeh ni našel, bi bila najbrže oba zmrznila gori v snegu. On je šel po pomoč."

"In Urh? Kaj je z Urhom?" je skrbelo Lipeta.

Mati je za hip pomolčala. Ko pa jo je Lipe le prestrašeno gledal, mu je povedala: "Saj si ga rešil. S teboj vred so ga prinesli v dolino. Ampak, ko je padel, si je zlomil nekaj reber in znotraj mora imeti hudo poškodbe. Vse dni že pljuje kri in zdravnik, ki je bil pri njem, je samo z glavo zmajeval. Ubogi Balant! Kako mu bo hudo, če bo edinega sina izgubil!"

Lipe je spustil materino roko in si zagrebel obraz v blazino. "Tak zato sem ga rešil", je rekel čez čas v solzah, "da bo zdaj umrl."

Vendar pa Urh tokrat še ni umrl, čeprav je tako napovedoval zdravnik. Bil je bohinjska grča, ki so gore utrdile, in ga tudi taka nesreča ni mogla zlomiti. Že čez tri dni se mu je ustavila kri, groznica je popustila, in ko se je zdravnik drugi teden zopet oglašil pri Hodnikovih, se je sam čudil, ko je našel bolnika toliko boljšega. Zdaj je bil že izven nevarnosti. Še teden dni je varoval posteljo, tistega dne pred praznikom svetega Martina pa je že vstal in se smejal gospodinji Franci, ki je prestrašena sklepala roki in ga za Kriščevo voljo prosila, naj se pazi, da se mu bolezen ne shujša.

(Konec prihodnjic)

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.
6 Wentworth Street, Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

SLUŽBE BOZJE

- Nedelja 28. januarja — 4. zelena
9.30 Merrylands
- Nedelja 4. februarja — 5. zelena
9.30 Merrylands
10.30 Croydon Park
- Nedelja 11. februarja — 6. zelena
9.30 Merrylands
5.00 popoldne — Wollongong
- Nedelja 18. februarja — 7. zelena
9.30 Merrylands
6.00 popoldne — Canberra
- Nedelja 25. februarja — 8. zelena
9.30 Merrylands
- Nedelja 4. marca — 9. zelena
9.30 Merrylands
10.30 Croydon Park
- Nedelja 11. marca — 1. postna
9.30 Merrylands
5.00 popoldne — Wollongong
- Nedelja 18. marca — 2. postna
9.30 Merrylands
6.00 popoldne — Canberra

KRSTI

- Sonja Marija Franklin**, Auburn. Oče Frančišek, mati Kristina roj. Sevnikar. Botrovala sta Joža in Ivanka Lapuh, Merrylands, 2. dec. 1972.
- Marko Ferfolja**, North Parramatta. Oče Gvido, mati Tamara roj. Timofejenko. Botrovala sta Ivan in Ema Tomšič, Merrylands, 9. dec. 1972.
- Sandra Ana Markočič**, Greenacre. Oče Jože, mati Felicita, roj. Erzetič. Botrovala sta Stanko Erzetič in Ana Sabadoš, Merrylands, 10. dec. 1972.
- Tanja Jožica Novak**, Barrack Heights. Oče Jože, mati Jožica, roj. Bakin. Botrovala sta Alojz in Marija Sturm, Wollongong, 10. dec. 1972.
- Marianca Toplak**, Ashfield. Krščena odrasla, roj. 28. nov. 1948. Botra je bila Angela Lilija, Merrylands, 10. dec. 1972.
- Vanessa Olga Amestoy**, Cabramatta. Oče Francisco, mati Davorina, roj. Žele. Botrovala sta Luis Amestoy in Irma Žele, Merrylands, 16. dec. 1972.

Kristina Angela Sedmak, Fairfield West. Oče Albin, mati Angela, roj. Kostevc. Botrovala sta Marjan in Wilhelmina Kostevc, Merrylands, 16. dec. 1972.

Johnie Janez Vratarič, Latham, A.C.T. Oče Janez, mati Barbara, roj. Smrekar. Botrovala sta Mihael in Marija Valenci, Garran, A.C.T., 17. dec. 1972.

Robert Peter Ivančič, Granville. Oče Josip, mati Ana, roj. Čizmadia. Botrovala sta Peter in Mira Belslič, Merrylands, 24. dec. 1972.

POROKE

Jože Grilj, Ilirska Bistrica (živeč v Melbourne), in **Majda Potepan**, Mala Bukovica (živeča v Condell Parku). Priči sta bila Andrej Lovrenčič in Ivanka Potepan, Merrylands, 28. dec. 1972.

Dane Ratkovič, Benkovic in **Marija Vuk**, Mala Polana. Priči sta bila Krste Pupovac in Jože Bedernjak, Merrylands, 30. dec. 1972.

NOV GROB. — V petek, 22. decembra 1972, je preminula gospa **PAVLA COLJA**, roj. **Lozej**. Pokojnica je bila rojena 4. 8. 1907 v Komnu na Krasu. Leta 1949 je prišla z možem Mirkom in tremi otroki v Avstralijo. Družina je živela v Werringtonu. Pokojnica je lansko leto začela boleti. Najprej je prestala operacijo v St. Vincent Hospitalu, pozneje pa se je dolge mesece nahajala v Governor Phillip Special Hospital v Penrith-u. Tam je tudi končala tek zemeljskega življenja. V času svoje bolezni je večkrat prejela sv. obhajilo in bolniško maziljenje. Svoje neprespanske noči je krajšala z molitvijo rožnega venca. V bolezni je bila potrpežljiva. Kljub bolečinam je imela na obrazu smehljaj in dobro voljo; hvaležna je bila vsem obiskovalcem, ki so ji skušali krajšati dolge dneve bolezni.

Pogrebna sv. maša za pokojnico je bila opravljena v St. Mary's v sredo, 27. dec. Nato smo pokojnico spremili na zadnji poti na pokopališče istotam. — Mož pokojnice, g. Mirko Colja in otroci se iskreno zahvaljujejo vsem našim rojakom in znancem, ki so jo v bolezni obiskovali in ob njeni smrti nudili žalujočim tolažbo, se udeležili pogreba in darovali cvetje na grob

pokojnice. — Iskreno sožalje možu in otrokom ob izgubi žene, matere in stare matere. Spomnimo se pokojnice v molitvi. R.I.P.

DVE PREKMURSKI PRIREDITVI sta bili v zadnjem mesecu. Prva je bila 2. decembra v Holroyd dvorani, Merrylands, ki je prinesla cerkvenemu gradbenemu fondu v Merrylandsu \$450, druga pa je bila v St. Francis Hall, Paddington, na Silvestrovo; ta pa je prinesla \$210. Organizatorjem in njihovim pomočnikom iskrena hvala!

BOŽIČNI IN NOVOLETNI PRAZNIK je zopet za nami. Za polnočnico v Auburn Town Hall smo imeli med seboj č. g. dr. Alojzija Ambrožiča, ki je prišel iz Kanade obiskat svojega strica p. Bernarda. Opravil je polnočnico in imel pridigo. Na IV. adventno nedeljo je imel službo božjo v Merrylandsu, na božični dan pa skupno s p. Bernardom pri sv. Patriku v Sydneyu. — Sodim, da je bila udeležba pri polnočnici zopet velika. Moralo je biti navzočih nad 750 rojakov. Pred polnočnico se je razvila procesija otrok z lučkami, ki so spremljali Jezuščka v jaslice. Zopet je prepeval mešani pevski zbor pod vodstvom g. Klakočerja in ob spremljavi njegove hčerke Marije ter nam pričaral lepoto svete noči. — Tudi na božični dan je bila udeležba zelo številna. V Merrylandsu je bila pri prvi maši ob 8.30, pri kateri je bilo ljudsko petje božičnih pesmi, res polna cerkev. Pri drugi maši, pri kateri je zopet pel zbor, pa je bilo menda zunaj prav toliko ljudi kot znotraj. Žal je za praznike naša nova cerkev premajhna.

ZAHVALA NAŠIM DOBROTNIKOM, ki so ob praznikih velikodušno darovali za naš cerkveni fond. Kuvert se je že veliko vrnilo, pa še prihajajo po pošti in ob nedeljah pri službi božji. Upam, da ni treba znova poudarjati, kako potrebno je, da vsi rojaki sodelujejo pri odplačevanju dolga na naši novozgrajeni cerkvi. Obresti so namreč pri veliki vsoti posojila občutne. Zato moramo stremeti za tem, da dolg z združenimi močmi čimprej odplačamo. Ne smemo ostati pri tem kar imamo, treba je iti dalje in zgraditi Dom

za ostarele rojake, ki se bo imenoval "AMBROŽIČEV DOM"; ta naj bi imel tudi potrebno dvorano.

STEFANOVANJE je zopet pritegnilo rekordno število rojakov. To pot smo imeli med sabo Brate Plesničar iz Melbourn, ki so poskrbeli s svojo prijetno glasbo za primerno razpoloženje plesalcev. Ta prireditelji privabi vsako leto res lepo število naših ljudi. Tu se zopet po enem letu znova in znova srečujejo. Vedno pa je seveda tudi dosti novih rojakov. — Dobiček večera je bil za veselovski gradbeni fond — kar lepa vsota: blizu 600 dolarjev. Vsem udeležencem in pomočnikom iskren Bog plačaj!

KRIŽ S KRIŽANIM v naravni velikosti krasi steno ob oltarju naše cerkvice. Prispel je tik pred božičem. Rezljan je iz avstralskega lesa, rdečega cedarja. Umetnik, ki je to delo imenitno izvršil, je g. Friderik Rentz iz Port Kemble. Isti umetnik je napravil tudi relief sv. Rafaela ob tabernaklju. Križ je vzbujal med ljubitelji umetnosti veliko zanimanje še v umetnikovi delavnici. Drugi so ga imeli priliko videti na televiziji v Wollongongu in v krajevnem časopisu "Illawara Mercury". Kristus na križu ima glavo nagnjeno proti oltarju: kot bi nam hotel s tem pokazati, da je sv. maša obnavljanje kalvarijske daritve. Rezljanje križa je vzelo tri mesece in pol dela (po več ur na dan). Cena je \$1200. Polovica je že plačana z darovi prav v ta namen. Ostala polovica še čaka novih dobrotnikov.

BLAGOSLOVITEV CERKVE v Merrylandsu je pred nami, ko to pišem. Ko boste brali to številko lista, bo že za nami. Nato pride še sv. misijon (od 15. do 20. jan.) in sv. birma (21. jan.). V naslednji številki pa bo že tudi objavljena kakšna slika naših slovesnosti.

P. BERNARD je moral znova in kar nenadoma pod nož. Tokrat se mu je odprl čir na dvanajstniku ter mu povzročal krvavenje in neznosne bolečine. Zdravnik je takoj odredil operacijo in jo tudi izvršil (v soboto, 30. decembra). Ko to pišem, se pater že bolje počuti. Upajmo, da bo zopet kmalu na nogah.

P. Valerijan

Ob spomin na čase, ko so se dela za novo cerkev sv. Rafaela pričela.

KITAJSKO CUDO

VEČ KOT LETO je že minilo od takrat, ko smo videli v dnevnem časopisju ameriškega predsednika Nixona s kitajskimi rdečimi veljaki, slikatega na znanem Kitajskem zidu. Ob pogledu ne mogočne zidove je dejal: "Ne želimo sten med narodi . . . Ko gledam na te zidove, še bolj mislim na to, da je najvažnejše imeti odprti svet . . . Morda bo eden uspehov mojega obiska Kitajske, da zidovi, zidani fizično ali ideološko, ne bodo ločili narodov sveta . . .".

Kaj bodo Združene države in z njimi svet s tem obiskom pridobile ali izgubile, bo pokazala bodočnost. Nimam namena pisati k Nixonovemu obisku političnega komentarja. A poročila o obisku in zlasti slika v časopisu sta me spomnila na znameniti KITAJSKI ZID, o katerem smo se svoj čas učili tudi v zgodovini in zemljepisju. Zanimivost, ki ji na svetu ni para.

Kitajski zid še danes velja za največjo in najbolj orjaško gradnjo v svetovni zgodovini. Izračunali so, da bi z gradivom, ki so ga za zid uporabili, mogli pozidati po ekvatorju okrog zemlje zid v višini štirih metrov in s pol metra debeline.

Ni čuda torej, da ima ta trdnjavska masa tudi ime Veliki zid. Dolg ni nič manj kot 3500 kilometrov, v višino gre od štiri do šestnajst metrov, debel pa je od šest do osem metrov. Ogromne dolžine zidu so postavljene na močnih temeljih iz obdelanih blokov

kamenja, največkrat granita. Temelji so na nekaterih mestih tudi do šest metrov široki. Iz njih se dvigata po dva zidova iz velike pečene opeke. Vmesni prostor je nasut z ilovico, kamenjem in gramozom, da se po njem lahko hodi kot po cesti. Na obeh straneh gornjega dela zidu so strelske line. V neenakih razdaljah se to obzidje poveča v masivne štirioglate obrambne stolpe.

To mogočno najdaljšo trdnjavo na svetu so začeli graditi, kakor nas uči zgodovina, že pred nekako dva tisoč leti. Končali pa so obzidje šele v šestnajstem stoletju. Zaradi dolge dobe gradnje so v njem vidno zastopani različni načini, kakor so bili pač v tisti dobi v navadi. Četudi ničesar ne ukrepajo, da bi zid vzdrževali, bo še dolga stoletja živa pričra kitajske preteklosti. V nekaterih predelih je res šibkejši zgrajen in ne tako masivno, a trpežnost mu dajeja granit ali porfir. So pa tudi dolžine, kjer obramba ni bila tako potrebna in je tam "zid" pravzaprav le groblja.

V dobi tehničnega napredka in modernih strojev moramo z nemim občudovanjem gledati na ta nedosegljivi dokaz človeške sile. Niti v našem času moderne tehnike mu ne moremo najti primera. Brez dvoma je v teku stoletij Kitajski zid gradilo na milijone Kitajcev v suženjskem delu — z najprimitivnejšimi sredstvi in ob slabi prehrani. Bog vedi koliko jih je omagalo pod težo kamnov in ilovice, ali pod udarci bičev. Na njih žrtvah še danes stoji ta znamenitost, ki se ji čudi ter se ji bo čudil svet še dolga stoletja.

NAŠE NABIRKE

DAROVİ ZA SKLAD "MISLI": \$6.— Marjan Lauko, Dr. Marko Coby, Maks Hartman, Kristina Lackner, Jos. Proskurin; \$5.50 Bernard Zidar; \$4.— Franc Danev, Stanko Pevc; \$3.— Justina Mrak, Janez Rotar, Marija Bosnič, Frank Smerdelj, Franc Spreitzer, Danica Suštar, Zvonko Bezjak, Franc Patafta, Ivan Štrucelj, Ivan Ploy, Jože Petek; \$2.— Anton Uršič, L. M. Martin, Pavla Gombač, Guerino Jerman, Anton Ludvik, Stefan Sernek, Evgen Stikovič, Albin Podgornik, M. Kromar, Marjan Rome, Janez Pristov, Jože Kosi, Zlatko Škoda, Jože Lapuh, Franc Pongračič, Petrina Paulič, Anton Kristan, Anton Iskra, Julija Mrčun, Franjo Briševac, Pavel Tonkli, Alojz Hojnik, Viktor Lauko, Janez Zemljič, Janez Vidovič, Franciška Stibilj, Ana Vok, Marija Habenschuss, Dr. Emil Miglič, Marica Temisanovič, Dragica Babič, Janez Marinček, Stefan Boelckey, Anton Gjerek, Marija Špihar, N.N., D. Zorzut; 1.— Marija Valenčič, Ana Stathopoulos, Kristina Piscopo, Vera Mukavec, Janez Kampuš, Franc Ban, Vera Može, Ivan Paušič, Vlado Ferluga, Josipa Kunek, Iva Urbas, Janez Kucler, Slavko Jernejčič, Jože Slavec, A. Sinigoy, Stanko Vrbnjak, Jože Krušec, Jože Juraja, Joža Maček, Franc Kodrič, Stefan Močilnik, Janez Lah, Albin Smerdelj, Zdenka

Novak, Katarina Hvalica, Jože Koščak, Ivanka Batagely, Marija Peršič, Anton Brumen, Ana Paulin, Alojz Golja, Marija Laurenčič, Peter Bizal, Karl Ilijaš Jr., Belo Emberšič, Gašper Jug, Marija Grl, Valentin Lenko, Ivan Horvat, Ana Kuri, Marija Lotrič, Zora Svetina, Anton Jesenko; \$0.75 Lucijan Mozetič.

P. STANKO PORDERJAJ, INDIJA: \$7.— Franc Danev; \$5.— M. J., Julka Mrčun; \$3.— Antonija Stojkovič; \$2.— Franciška Stibilj, Stefan Boelckey.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$10.— Jože Krušec, Ana Krušec (za lačne); \$7.07 David Peršič; \$6.— Frank Rozman (za lačne); \$5.— Ivan Kovačič (S.A.), Anton Uršič, Stefan Krznar, Jože Sluga, Julka Mrčun, Ivan Kovačič (S.A.) — za lačne, Zora Svetina; \$4.— Janez Plut, N.N., Petrina Paulič; 3.— Francka Anžin, Antonija Stojkovič, Andrew Zacutti; \$2.50 Zlatko Škoda, Maks Korže; \$2.— Antek Vanier (za lačne), Martin Vanier (za lačne), N.N., Jože Oblak; \$1.— Mrs. Jaka Maglica (za lačne), Frana Šeman (za lačne); \$0.70 Anton Golobič.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: — — — (Kaj so Sydneyčani v lastnih brigah res pozabili na svojega misijonarja-posinovljenca?)

FRANČIŠKOVA MLADINA: \$5.— Stefan Krznar, Jože Sluga, Julka Mrčun; \$4.— L. M. Martin; \$1.— Janez Kampuš, Vera Može.

Vsem dobrotnikom Bog povrni!

Z Vseh Vetrov

MIR NA SVETU JE MOGOČ, tako misli in verjame papež Pavel in je zato te besede postavil kot geslo za "dan miru", ki je bil letos 1. januarja že šesti. Mir je mogoč, toda le, če si ga svet v resnici želi. Toda mir še ne pomeni, da ni vojske. Tudi brez vojske je lahko na svetu vse polno nemira. Kadar in kjer vlada krivičnost, tam je mir nemogoč. Le mir in pravičnost sta si brat in sestra. Zato nam papež naroča, da razmišljamo o raznih možnostih pravičnega miru in zanj delujemo po najboljših močeh.

ENA TRUBARJEVIH KNJIG — "Cerkvena ordnuna-ga" — je bila znana le po naslovu, knjigo samo so pa imeli že dolgo za izgubljeno. V tej knjigi je Primož Trubar sestavil široka pravila za ravnanje slovenskim protestantom v cerkvenih zadevah. Ker mu končno ni uspelo, da bi Slovence v celoti ali vsaj po večini spreobrnil k svoji veri, je tudi knjiga izgubila pomen in je šla v izgubo. Letos je pa neki nemški učenjak-slavist iz Mainza našel izvod te knjige v vatikanski knjižnici. Najdba je med slavisti vzbudila veliko zanimanja.

Poled drugega se sprašujejo, kako je ta edinstveni izvod knjige zašel v vatikansko knjižnico.

DEŽELA MLADIH LJUDI je Južna ali Latinska Amerika. Leta 1950 je štela 100 milijonov prebivavcev. Danes jih je že 280 milijonov, tako hitro se njihovo število množi. To se pravi, da je v Latinski Ameriki 180 milijonov ljudi, ki še niso stari 21 ali 22 let. Ta tako številna mladina gleda v svet po svoje in ima o njem svoje misli. Nikakor se ne strinja s tem, da imajo le nekateri bogataši v rokah vodstvo politike in gospodarstva, dočim velika večina ljudi trpi razna pomanjkanja. Mladim dela načrte za bodočnost in se oprijemlje revolucionarnih gibanj, ki naj z nasiljem prinesejo potrebne spremembe. Žal, da je tako, pa nima smisla prikrivati.

SLOVENC V ARGENTINI še vedno gradijo za svojo skupnost, versko in dobrodelno. V načrtu je nova cerkev v čast Marije Pomagaj, Zavetišče škofa Rožmana pa že stoji v svojem pritičnem delu, čeravno zaenkrat še v surovem stanju. Odbor Zavetišča izdaja od

časa do časa poseben GLASNIK in z njim agitira za prispevke. Večkrat priredijo v ta namen "prijateljsko kosilo", ki se ga mnogi radi udeležijo in že s tem prispevajo v fond za gradbo. Med darovalci je lepo število takih, ki namesto cvetja na rakev rajnih prijateljev, znancev in sorodnikov darujejo gotovo vsoto za Zavetišče. V domovini delajo isto za gradbo zelo potrebnih cerkva. Oboje je tudi za nas posnemanja vredno.

TRI ŽELJE je izrazil sydneyski nadškof Freeman v svoji poslanici za božič in novo leto. Prva njegova želja je, da bi se ljudje, seveda zlasti mladi, ogibali tako silno škodljivih mamil, narkotikov vseh vrst. Druga želja je, da bi se vsakdo, ki sede za volan, živo zavedal, kako veliko odgovornost prevzema za lastno življenje in za življenje tisočev, ki jih srečuje ali dohaja na javnih cestah. Tretja želja: do bi vsi, tudi on sam med drugimi, postali vsaj nekoliko bolj skromni, celo ponižni, sočutni do bližnjega in manj domišljavi glede svoje lastne vrednosti in veljave. Vse tri nadškofove želje so v poslanici precej na drobno razložene, pa tudi prilično lahko izpolnjive. Potrebna je samo dosti večja mera dobre volje, kot jo ljudje navadno imamo.

O SPREMENBAH V CERKVI, njenem bogoslužju in drugače, še vedno veliko pišemo in beremo iz dneva v dan. Še zmerom nekaterim spremembe prehajajo prehitro, drugim prepočasi. Tako je med "konservativci" in "progresisti" marsikje nekaj preklanja. Nekaj Walter Jewell, ki je bil nedavno v Adelaidi posvečen za stalnega diakona, pa piše o spremembah izven Cerkve. Torej med ljudmi, ki niso katoličani, niti morda kristjani Poudarja na primer, da med protestanti ni več veliko nekdanje zagrizenosti, ni sramotjenja Martere božje kot še pred nekaj desetletji, več spoštovanja do Evharistije itd. Marsikak metodist prosi katoličane, da bi mu dal molitve za opravljanje križevega pota. baptistovski duhovnik pridiga o maši kot veličastnem dejanju bogoslužja, mnogi protestantje molijo za rajne — torej pričenjajo verovati v vice . . .

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road, 329 6144
MALVERN,
1382 High Street, 50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860
MENTONE,
3 Station Street, 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road, 781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

SLOVENCI V RIMU se zbirajo v svojem društvu SLOMŠEK in izdajajo društveno glasilo MED NAMI. Poleg drugih dejavnosti se močno trudijo za napredek znanega slovenskega duhovniškega zavoda SLOVENIK. Hiša, ki je bila v ta namen kupljena, se stalno preureja in zboljšuje. Veliko dela opravijo rojaki brezplačno. Pravijo, da je zavod že prešel vsaj polovico svoje začetne poti. Slovesna blagoslovitev zavoda bo v juniju 1973 in bo združena z velikim romanjem rojakov iz domovine in od drugod. Vodstvo upa in želi, da bi do takrat in takrat prišlo toliko darov, da bi bil ves dolg poplačan. Zavod pa ni namenjen samo duhovnikom, ki v Rimu nadaljujejo študije, namenjen je tudi slovenskim romarjev z vseh krajev sveta. Pišejo, da bo 25. sob. vedno na ponudbo slovenskim obiskovalcem Rima.

SLOVENSKI NOVOMAŠNIKI iz domovine, škofijski in redovniški, so letos v septembru skupno poromali v Rim. V spomin na ta obisk so zapisali v knjigo za goste v Sloveniku naslednje besede: Slovenski novomašniki iz vseh treh škofij in raznih redov smo poromali v Rim, da pomolimo na svetih krajih, na porobih apostolov in našega učitelja sv. Cirila. Obiskali smo sv. očeta in se navdušili ob umetnostnih in zgodovinskih spomenikih vere in kulture. Bili smo gostje SLOVENIKA. Vse je bilo tako pristrčno in domače, kakor da smo že od nekdaj tu doma. Doživeli smo, kakšna sreča je, da imamo sedaj v Sloveniku tudi le zavod za nadaljevanje znanstvenih študij, ampak tudi košček domovine za vse Slovence po svetu, ki od koder koli priromajo v večno mesto . . .

EN SLOVENSKI LIST bo manj, ko z novim letom preneha izhajati OMNES UNUM, glasilo slovenskih duhovnikov izven domovine. List je začel izhajati v Argentini v tisti časih, ko ni bilo v domovini še nič bogoslovnega tiska. Pozneje so ga prenesli v Celovec in ga je tiskala Mohorjeva tiskarna. Sicer so slovenski duhovniki izven domovine imeli na ponudbo bogoslovnih tisk v raznih jezikih, vendar so radi kaj bogoslovnega brali in pisali tudi v materinščini. Zdaj pa je že nekaj let doma izhajajo bogoslovni periodiki, ki si jih tudi duhovniki v tujini lahko naroče: Bogoslovni vestnik, Cerkev in sedanjem svetu. Znamenje in še kaj. Zato glasilo OMNES UNUM (VSI ENO) ni več potrebno in izdajateljji so sklenili, da njegovo izhajanje opuste.

SODNIK JE BIL GLUH, tožnik je bil gluhi, gluhi pa tudi obtoženec. Pravdo je začel tožnik. Pokazal je na obtoženca, se nagnil k sodniku in rekel: "Ta človek mi je že dolgo dolžan 20 dolarjev, pa jih noče in noče odšteti meni, poštenemu človeku". Ko je obtoženec videl, da je tožnik zaprl usta, je spregovoril in rekel: "To človek laže, pa kako laže! Jaz lahko vsak čas dokazem, da ga moj pes ni ugriznil v nogo". Ko je sodnik videl, da je tudi obtoženec zaprl usta, je dal obtožnika znamenje, naj mu pustita zadevo premisliti. Čez nekaj časa je rekel: "Zavedajte se resnosti četrte zapovedi. Pojdita in dogovorita se, kako bosta znanprej s

NOVO PLOŠČO

S ŠTIRIMI
VERSKIMI PESMIMI
so izdali
za priliko KONGRESA

BRATJE PLESNICAR

Dobil je boste lahko na naslovu Bratov Plesničar, ter pri slovenskih duhovnikih.

Cena: DVA DOLARJA

sinovsko spoštljivostjo podpirala svojega starega očeta . . .".

TRIDESET MILIJONOV KNJIG — če bi jih zložili skupaj, ne bi imeli skladovnice, imeli bi goro. Toliko knjig — 30 milijonov — je izšlo za Slovence pri Družbi sv. Mohorja v Celovcu in pri Mohorjevi v Gorici in Celju. To poudarjajo razni člankarji o priliki 120-letnice obstoja mohorske knjige. Leta 1852 je SLOMŠEK dobil dovoljenje da osnuje cerkveno bratovščino za izdajanje dobrih knjig. Nobena knjižna zaloga za Slovence jih ni izdala toliko kot Mohorjeva.

Dobro vemo, kako je prišlo do tega, da imamo danes kar tri Mohorjeve založbe: v Celovcu, v Celju in v Gorici. Dolgo so bile strogo ločene. Neprijazne okoliščine so to hotele. Zadnje čase pa se bližajo druga drugo in izdajo tudi kaj skupnega.

ODSTOPIJ JE NADŠKOF V VIDMU dr. Zaffonato in odšel v pokoj. Pod njegovo škofijo spadajo Beneški Slovenci in dovolj je znano, da je nadškof Zaffonato totalitaren Italijan ter kot tak ni imel vseskozi pravičnih odnosov do vernih Slovencev v Benčiji. Izgovorjal se je z razlogi, ki niso bili povsem sprejemljivi. Ko nastajajo te vrstice, še ni znano, kdo je ali bo njegov naslednik. Ker naslednika imenuje papež sam, so seveda oči mnogih obrnjene v Rim v vprašanjem: ali bo hotel in znal papež najti moža za nadškofa v Vidmu, ki bo Slovence vsaj toliko poznal in pripoznal, kolikor jih pozna papež sam?

MSGR. MAKSIMILIJAN JEZERNIK, rojak lepih Slovenskih goric, nam je najbolj znan kot vodja znamenitega zavoda "Slovenika" v Rimu. Toda to je le neka njegova postranska služba. V glavnem je profesor in ravnatelj papeške visoke šole za širjenje vere ali Propagande. Doslej je bila ta visoka šola ločena v filozofski in teološki oddelek in je naš rojak načeljeval le prvemu oddelku. Nedavno je pa papež obe šoli združil v eno samo in je postavil za ravnatelja našega rojaka Jezernika. Papež je gotovo imel na ponudbo lepo vrsto drugorodnih učenjakov za tako odlično mesto, pa je vendar izbral prav njega. Lahko smo nanj ponosni.

Z
N
D
B
R
A
V
L
O
G
O
Č
N
O

E
B
I
E
L
A
L
A
Z
O
G
O
Č
N
A

KOTIČEK NAŠIH MALIH

MOGOČNO SE DVIGNI
NAM SPEV IZ SRCA
V POZDRAV REŠENIKU,
VLADARJU SVETA:

KRISTUS KRALJUJ,
KRISTUS ZMAGUJ,
V HOSTIJI SVETI
NAM GOSPODUJ!

DRAGI OTROCI! — Pesem sem za vaš kotichek izbral evharistično, ko se ravno pripravljamo za kongres. Saj boste imeli morda tudi vi priliko, da se ga udeležite. Vsaj tisti med vami, ki žive v Melbournu. Le vprašajte mamo, kako se pesem poje! Morda jo še zna in bo tudi vas naučila.

Pri naslovu vaše strani je topot uganka. Kdor jo bo rešil in poslal Koticheku do prvega marca, bo lahko izžreban za lepo nagrado. Poskusite! — **Vaš striček.**

BORIS ŠVIGELJ se je pa kar predstavil in ga nam ni treba. Poslal nam je iz Smithfielda, N.S.W. tu objavljeno sliko ter sledeče pismo:

Rad bi vam predstavil letošnjega nogometnega prvaka N.S.W., SMITHFIELD HOTSPURS U/15. Po več letih vztrajnih poskusov smo letos le uspeli. Premagali smo vse družine prve divizije v našem okraju (Southern Districts), nato pa še prvake ostalih okrajev

— in končno smo v ponovljenem finalu premagali Yagoono z 2:1 ter postali prvaki N.S.W. zadnje nogometne sezone. Najlepa igra je bila proti Pragi, najtežja pa prva proti Yagooni (končala se je z 1:1). Ko nagrado za zmago smo vsi igralci dobili trenerke od Pepsi-Cola, sukničje poklonjene od kluba, in seveda lepe trofeje od Zveze nogometnih klubov N.S.W.

Za naš zmagovalni klub igram že osem let. Na sliki me vidite v prvi vrsti v sredini, mojega očeta, ki družino vodi, pa zadaj na desni. Naš trener je L. Nešt iz kluba Marconi. Vsi igralci smo iz okolice Smithfielda.

Prav lepo pozdravljam vse, zlasti vse slovenske nogometaše po širni Avstraliji. — **Boris Švigelj.**

Dragi Boris! Mladi bralci MISLI bodo gotovo z veseljem in ponosom prebrali tvoje pismo, pa tudi odrasle zanimajo zmage naše mladine. Naj tebi kot tvojemu očetu ter ostalim članom moštva tudi jaz iz srca čestitam k zmagi. Pa ne samo k zmagi; tudi k dolgemu trudu za končni uspeh. Brez truda tudi zmage ne bi dosegli in vsi lepi upi bi šli mimo vas . . . Tako je tudi v vsakdanjem življenju; samo s trdno voljo in resnim delom smo zmožni za borbo. Lep pozdrav tebi in tvoji družini! — Urednik.

ZGODBA O POVOŽENEM PSU.

Nekega dne je gospodar šel s svojim psom po cesti proti gozdu. Na rami je imel puško. Nepričakovano pa je po cesti pridrvel z veliko hitrostjo avto in psa povozil. Nepoznani voznik se je ustavil, se lepo opravičil in dal možu lep denar za mrtvega psa. Povedal mu je, da mu je žal, ko mu je z nesrečo pokvaril lov.

Lastnik psa je vzel denar in zadovoljen odšel domov. Med sabo pa je govoril: "Kako se je vse dobro končalo. Peljal sem psa v gozd, da bi ga ustrelil, ker je bil že prestar in bolan — pa sem dobil še denar za njega . . ." — **Roman Rotar, Springvale, Vic.**

Ali najdete Borisa
in njegovega očeta?
Ponosno se držijo
naši zmagovalci.

BRISBANE, Qld. — Kaj zanimivega in novega se pri nas menda zadnji čas ni zgodilo, tole bi pa le rada napisala v MISLI: Pred kratkim smo vzeli slovo od očeta Ivana Purgaja, ki je bil tu na obisku iz prelepe Slovenije, fare Sv. Kungota pri Mariboru. Obiskal je svojega sina Toneta, njegovo ženo in otroke, pa tudi nas ostale, ki očeka poznamo od doma. Njegov prihod nas je vse presenetil in razveselil. Kljub lepemu številu let, ki jih nosi, si je upal na tako dolgo pot. Ko smo ga ob prihodu pozdravili, smo si ga kar vsi hoteli osvojiti. Ob takih trenutkih se človek zave, koliko lepega smo zamudili v življenju s tem, da ne delimo vsakdanjih dogodkov v krogu domačih . . .

Kot kmet od mladih nog, je imel Purgajev oče ves čas bivanja med nami veliko zanimanje za tukajšnje živinorejo in poljedelstvo, ki je povsem drugačno kot doma. Vse je hotel videti in preceniti, opazoval je naravno in presojal razlike . . . Naša dežela mu je na splošno ugajala, zlasti neizmerljivo sonce. Tako so mu dali ti meseci bivanja v Avstraliji novih virov za razmišljanje. Zdaj vsaj ve, kako žive njegovi dragi. Leta in leta si ni mogel predstavljati, kako in kje žive in zakaj so zapustili dom in domovino . . .

Ob slovesu smo si klicali, da se bomo še videli, a Bog vedi, če bo res. Vsi Vaši domači tu na peti celinii, dragi oče Purgajev, Vam želimo še mnogo let trdnega zdravja, da se nam bo želja le morda uresničila. Želimo pa Vam in vsem doma tudi vesele božične praznike in srečno novo leto. Pogrešamo Vas zelo, še bolj pa Vas bomo za praznike, ko bodo počitnice in bi imeli več časa za kramljanje. — **Pepca šilec.**

ADELAIDE, S.A. — Nedelja 17. decembra je bila za adelaidske Slovence važen dan: naše društvo je priredilo popoldne v Slovenskem domu igro-štiridejanko: "MORJE". Poleg nastopov Miklavža in priložnostnih nastopov mladine s kako deklamacijo ali glasbo je bila to **naša prva odrska predstava**. Že zato je bila za vsakega izmed nas lepo doživetje.

Razen ene osebe so bili vsi igralci mladi, nekateri že tukaj rojeni mladeniči in mladenke. Gospa Orlova jih je kot režiser dolge mesece vadila in pripravljala, proti zadnjemu kar po trikrat na teden. Že za trud zaslужijo vsi naše iskreno priznanje, za neustrašen prvi nastop pa gotovo tudi pohvalo.

Moram reči, da je bilo potek igre težko zasledovati, ker so igralci tako za mene kot za večino gledalcev govorili pretiho. Prireditelji so sicer za drugo dejanje poskusili popraviti nedostatek z dodatnimi zvočniki, pa ni dosti pomagalo. Brez dvoma leži krivda zlasti

na odru samem, pri katerem so mojstri mislili žal na vse drugo kot na bodoče kulturne prireditve — tudi težke nove zavese akustiki niso v pomoč. Škoda tako lepe in velike dvorane, ki brez dobrega odra izgubi veliko na svoji vrednosti. Hvaležni bomo novemu odboru, če bi začel misliti na popravek te usodne napake našega Doma.

Kako sproščeno smo se počutili — saj ni bilo treba vleči s trudom na ušesa — ko nam je med odmorom mlajša Bartičeva zapela pesmico. Nagradili smo jo z glasnim in dolgotrajnim ploskanjem. Pred igro in med dejanji so se oglasili tudi mladi muzikantje. Četudi so žele učenci, naj le vztrajajo — ubranost bo prišla z vajo in časom. Upati smemo, da nam mladih muzikantov v Adelaidi ne bo hitro zmanjkalo.

Vstopnina je bila prostovoljni prispevek. Tudi to zasluži pohvalo in vse kaže, da prirediteljem ni bilo samo za denar, denar in denar . . . Zdi se mi, da so se rojaki pokazali kar radodarni: lep kupček se je nabral na krožniku pri vratih.

Udeležba bi bila lahko dosti boljša, četudi je bila kar zadovoljiva za prvič. Po moji cenitvi je bilo okoli 200 odraslih in če enkrat toliko otrok. Obnašanje gledalcev je bilo res pohvalno in tudi otroci — drugače tako glasni — so bili med izvajanjem tihi in mirni.

Naj za konec izrečem zahvalo vodstvu našega Slovenskega društva, gospe Orlovi kot režiserki in vsem nastopajočim. Res je bilo treba korajže, da so se sploh lotili tako težkega dela, ki jim je vzelo toliko časa in dalo obilo truda. Ključem jim: Zdaj je led prebit, le še kaj poskusite! Morda bi poskusili kako veseloigro ali burko, ki bi naše gledalce še bolj pritegnila. Vsi, ki smo se udeležili te prve predstave, cenimo Vašo požrtvovalnost in smo Vam iz srca hvaležni za tako prijetno popoldne. — **N.A.**

CANBERRA, A.C.T. — Upam, da bom po milosti p. urednika zopet dobil prostorček v MISLIH za našo Canberro. Sicer je zdaj menda Slovencev po Avstraliji že znano, da smo rojaki v Canberri na društvenem polju postali kaj delavni. V tem našem delu je vključen tudi kulturni razmah. Vsak doprinese svoje, da gre naše društveno življenje dalje.

Dne 10. decembra smo imeli ljubko Miklavževanje, pri katerem je bilo med naše malčke in doraščajoče otroke razdeljenih preko sto daril. Za to prireditve se je najbolj žrtvoval prof. Stanko Ozimič. Da pa so otroci nastopili z deklamacijami, petjem, s harmoniko in kitaro, je poskrbel naš učitelj Aleks Thuma. Ob tej priliki je bil tudi zaključek leta slovenske šole, ki so jo otroci vsako soboto kar redno obiskovali. Naj dodam še to, da so bili otroci zelo zadovoljni z učno me-

todo, ki jo je uporabljal g. Thuma. Učitelj pa je bil zadovoljen z uspehi in otroci so dobili pohvalo v govoru društvenega predsednika. Prvo nagrado je dobil Frank Hribar, drugo Barbara Falež, tretjo pa Gregor Maček.

Naš dom "Triglav" ima tudi agilne delavce, ki so pri delu lepo organizirani: šest odbornikov se vrsti dan za dnem v baru Doma in brezplačno streže gostom. Vsak odbornik ima dva ali tri neplačane pomočnike, ki vratarijo. Povzeti so morali strožje varnostne ukrepe po zadnjem napadu vlomilcev v Dom, ko so g. Miha Valenci pustili v krvi zvezanega in nezavestnega. Kljub temu, da je bil ves pretepen in so mu grozili s strelnim orožjem, ni izdal formule, ki bi odprla blagajno. S tem je društvu in slovenski skupnosti rešil več kot tri tisoč dolarjev. — Čast gre tudi odbornikom, ki se od časa do časa žrtvujejo v soboto dopoldne, da počistijo prostor okrog "Triglava" ter pokose travo. — Prof. Stanko Ozimič pa je odličen organizator svečanih večerov. Kar on prime, vse lepo uspe. Zato nam nič ne ugaja vest, da ga namerava univerza poslati na raziskavanje v Novo Gvinejo, kjer bi moral ostati dve leti. Brez dvoma bo pri nas v Canberri zapustil nepremostljivo vrzel.

No, toliko za danes. Drugič pa morda še kaj. — Joža Maček.

LEICHHARDT, N.S.W. — Zahvaliti se Vam moram, da ste v prejšnji številki objavili imena dobrot-

nikov, ki so mi ob smrti dragega moža priskočili na pomoč. Lepo bi prosila, če bi dodali še tale imena iz Melbourne, od koder so mi poslali vsoto \$214,00: 50.— A. Poklar; 10.— R. Jaksetič, H. Jaksetič, P. Kale, I. Rutar, R. Iskra, A. Brne; 5.— J. Iskra, A. Brne, E. Hrvatina, F. Jaksetič, M. Jaksetič, A. Brožič, A. Valenčič, I. Iskra, A. Menard, E. Kalčić, I. Maljevac, F. Vadnjak, M. Vihtelič, A. Iskra, E. Vadnal, A. Batista; \$4.— F. Brne, F. Prose, S. Rutar; 3.— M. Surina, F. Grlj; \$2.— F. Iskra, F. Zadel, I. Iskra. — Naj ljubi Bog vsem darovalcem poplača z zdravjem! Posebej se zahvaljujem Antonu Poklarju. V res veliko tolažbo mi je zavest, da so še dobra srca, ki se tako velikodušno spomnijo vdove in dveh nedoraslih otrok. Iskrene pozdrave vsem! — Žaluoja **Antonija Iskra z otrokoma SYDNEY, N.S.W.** — V Čepovanu pri Gorici se je 27. decembra 1892 rodil g. **John Plesničar**. Torej je danes jubilar — osemdesetletnik. Malo je verjetno Slovencev v Avstraliji, ki bi ne poznali ali vsaj slišali o Plesničarjevi družini. Saj nas veliko ni bilo še niti rojenih, ko je g. Plesničar, da bi se izognil fašističnemu pritisku, zapustil domovino in 1926 odpotoval v daljno Avstralijo.

Življenje izseljencev takrat gotovo ni bilo tako lahko kot je danes. A slavjenec si je s pridnim delom in varčnostjo pridobil malo kmetijo blizu Ballarata v Victoriji, kasneje pa plantažo tobaka pri Wangaratti, kjer je nekaj časa imel tudi hotel. Leta 1947 se je preselil

PHOTO STUDIO **VARDAR**

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.
(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

**POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.**

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

Govorimo slovensko

PAUL NIKOLICH

DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL SERVICE

Vam nudi za letošnje evropsko poletje po izredno zmerni ceni polet iz MELBOURNA naravnost v LJUBLJANO. Odhod dne 30. maja.

Vse potrebno za obisk domovine ali drugih delov sveta ter srečno vrnitev Vam lahko preskrbimo za kadar koli v letu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

Telefon: 419-1584 in 419-2163
po urah: 842-1755 in 44-6733

SLOVENIJA TRAVEL SERVICE
Ivan Gregorič
72 Smith Street, Collingwood, Vic. 3066

v Sydney (Mona Vale), kamor se mu je kmalu pridru-
žila tudi soproga z dvema hčerka.

G. Plesničar je prava slovenska korenina, ki nam je
lahko vsem v ponos. Njegova najljubša zabava in ve-
selje v prostem času — kdaj je jubilat imel prosti
čas, je za mene uganka — je bila vedno njegova vi-
jolina. Številni obiskovalci družine pa so še vedno
odšli od Plesničarjevih založeni s paradižniki in dru-
gimi dobrotami domačega vrta, pa tudi z dobrimi in
modrimi nasveti izkušenega poštenjaka.

Leta 1965 se je g. Plesničar odločil, da je čas za po-
čitek. Obiskal je svoje sorodnike in prijatelje, ki so
raztreseni po vseh kontinentih. Zatožilo se mu je tudi,
da bi zopet videl svojo rodno domovino. Po dolgih let-
nih garanja si je ta počitek res zaslužil.

Slavljenju in soprogi — praznovala sta nedavno zla-
to poroko — želimo še mnogo zdravih in srečnih let
med svojimi vnuki, sorodniki in številnimi prijatelji.
Bog Vaju živi! — **Dušan Lajovic.**

Rešitev VOŠČILA v decembrski številki:

1. seja; 2. rjove; 3. Elvira; 4. česen; 5. Noe; 6. Or-
mož; 7. Nace; 8. olupek; 9. voda; 10. oče; 11. li-
rik; 12. Enmore; 13. trakovi; 14. osnova; 15. Zlobudra;
16. ekvator; 17. laik; 18. Ig.

Prve in tretje črke v besedah brane od zgoraj navz-
dol ti povedo voščilo: **SREČNO NOVO LETO ŽELIJO
VSEM CUDERMANOVI!** — Hvala, Anica!

VOŠČILO so rešili: Vinko Jager, Branko Žabkar in
Jože Grilj. Izžreban je bil Jože Grilj. — V uganki je
tiskarski škrat vrnil en nesrečni zlog (ME) preveč.
Zato sem sprejel kot pravilno besedo tudi Elvimero
namesto Elvire.

Rešitev decembrske KRIŽANKE:

Vodoravno: 3. Veselovo; 7. Rusija; 8. Vipava; 9. Si-
birija; 10. črka; 11. prepona; 13. Anka; 14. nuna; 16.
sajavka; 17. plot; 19. Ambrozij; 21. okoren; 22. januar;
23. ožganina. — **Navpično:** 1. tulipan; 2. Ziri; 3. vadi-
telj; 4. Sava; 5. lipičana; 6. vivek; 11. pastorka; 12.
(Dalje na notranji strani zadnjih platnic)

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo posreduje
redno in po zmerni ceni.

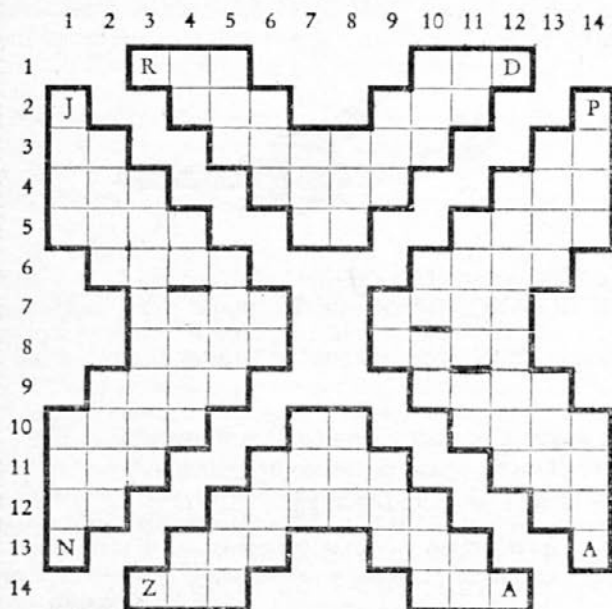
SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne do-
kumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas
v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. opojna pijača; pijačo hranijo v njem; 2. praznovanje; kratica za Apostolska dela; 3. pamet; vreti; okrajšano moško ime Llewellyn; 4. sorodstvo; slovenska reka; znam;

4. svetopisemski raj ali vrt; okrajšava za utežno mero; veter; 6. rimski bog ljubezni; zidarsko orodje; 7. drag kamen; po mene; 8. kraj svetopisemske gostije; molitev se tako konča; 9. listine so shranjevali v njej; stročnica; 10. rodni nam je najbolj pri srcu; začetnici imena in priimka našega pokojnega primorskega pisatelja; urejen vrt; 11. odmerjen kos zemlje; mesto v Italiji; prislov; 12. začetnici imena in priimka slovenskega rdečega mogotca; na veliki petek se oglasi; kratica za eno bencinskih družb; 13. vrsta iglavca; veznik; 14. del glave; del sobe.

Navpično: 1. domače moško ime; močan, trd; 2. ves sveto jo uboga; čar, zlobna moč; 3. pripadnik gotovega nazora; 4. nada; medmet; dom pridne žuželke; pomožni glagol; 5. želja, skušnjava; telesna poškodba; suženj; 6. nevarna žival; ena not v oktavi; nočni lokal; 7. vrsta glasu; neoblečen; 8. enota dela; čvrst, junaški; 9. oče; veznik; 10. počiva brez zavesti; časovni veznik; slovenska okrajšava za juniorja; eden glasov v zboru; 11. predlog; življenjska klica; pesnitev; italijanski spolnik; 12. priimek našega gosta kongresa; 13. čedna, ljubka; prebivavec gotove orientalske dežele; 14. divja žival; cunj.

Rešitve pošljite najkasneje do 1. marca na uredništvo. Žreb bo odločil nagrajenca.

PHOTO STUDIO

ERIC

267 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

Seveda tudi za reprodukcije in povečave (črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

Seveda govorimo slovensko

Odrpito tudi ob sobotah in nedeljah

osvojoja; 15. Novi Sad; 18. Lukež; 19. Anti; 20. okno.
 Rešitev je topot poslal samo eden: Jože Grilj, pa še temu se je vrnila usodna pogreška. Tako uredniku žrebati ni bilo treba . . . Seveda, praznične in počitniške skrbi — pa je šel datum za pošiljko križanke mimo. Upam, da boste drugič ugankarji bolj pridni in številni.

Sodnik pijancu: "Vse vaše nesreče je kriv samo alkohol!"

Pijanec: "Gospod sodnik, lepo prosim, napišite mi to! Bom nesel vaše potrdilo ženi, ki zmeraj trdi, da sem jaz kriv, če se ga preveč nalezem . . ."

SLOVENSKE MESNICE
 ZA WOLLONGONG, N.S.W. IN OKOLICO

TONI'S BUTCHERY

20 Lagoon St., BARRACK POINT (Tel. 95-1752)

38 Princes Highway, FAIRY MEADOW in
 303A Crown St., HOSPITAL HILL, W. Wollongong

Lastnika Toni in Reinhild OBERMAN priporočata vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, šunke, slanino, sveže in prekajeno meso itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.
 Prepričajte se in opozorite na nas svoje prijatelje!
 Razumemo vse jezike okoliških ljudi!

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121
 TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiri so seveda tudi druge zračne in morske linije za potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov v Avstralijo urejemo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE
 ali tudi samo na eno stran
 MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB
 POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10
 (Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)
 POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne
 POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH. OD 9. — 7.
 TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733
 V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich in I. Adamič

ŽELITE

urediti in olupšati kuhinjo ali kopalnico?
Obrnite se na domače podjetje

MARTIN ADAMIČ

8 Dixon Street, Malvern, Vic. 3144
Telefon: 50-3905

V razprodaji imamo veliko zalogo
keramičnih ploščic vseh vrst po zelo
zmerni ceni.

Priporočamo se za večja ali manjša dela!

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

“FRANK'S AVTO ŠOLA”

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Želite domačo postrežbo po zmerni ceni in v
slovenskem jeziku?

CONTINENTAL

G A L A

RESTAURANT

201 Brunswick Street, FITZROY, Victoria

Vam je na razpolago vsak dan od 12 — 2
in od 5 — 9:30 — razen ob nedeljah

Za posebne prilike (poroke, krstitke, rojstne
dneve, obletnice . . .) se pogovorite z lastnikom!

Prostora je za štirideset oseb.

Priporočata se

EMIL in STANISLAVA FATOVIČ

Telefon: 41 3651

38-8162

38-5421

SLOVENSKI FANTJE!

HRANO IN POSTELJO TER DOMAČO
POSTREŽBO DOBITE V NAŠI HIŠI:

27 Paul Street, Bondi Junction
(Sydney)

Priporoča se

MILENA LOCHNER

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- urejemo rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta
- izpolnujemo obrazce za potne liste, vize in druge dokumente — brezplačno.
- organiziramo prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo
- geslo naše agencije je: resnost, poštenje in sigurnost.

Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas

V uradu:
RATKO OLIP